Florentin Smarandache

sin (a) cronice

Gallimp – Bruxelles – Oradea, 2014

Florentin Smarandache

sin(a)cronice

Redactor de carte:
Octavian Blaga, Bruxelles
Referenți:
Prof. dr. Dumitru Gherghina, Craiova
Prof. Avram Petraş, Oradea
Gheorghe Niculescu, Uricani

E-publishing:
Oradea, Iuliu Maniu 48
Tel: +40 742 162.843
359 401.562

Florentin Smarandache

sin(a) cronice

EuropaNova

Gallup-Bruxelles-Oradea, 2014

Copyright: © Florentin Smarandache, 2014
E-mail: fsmarandache@gmail.com

ISBN: 978-973-1903-72-9

Cuprins

Lecturi afective 9

Profesorul de suflet 9

Vecinul meu de litere 12

Doi poeţi 17

Un scriitor complex 18

Fabulele Elenei 21

Apelul de urgenţă 25

Caleidoscopul viselor 30

Interferențe critice și culturale 34

Un val, o lumină, un timp 41

Tranșant 49

Gălăgie antiparadoxistă 49

Cine mă înjură 63

Distincții terminologice 66

Chat încet 69

Vremea demonlatorilor 69

Atitudini antecontemporane 75

Despre paradoxism 79

Muzică numerică 85

Europa, descult(ă) 86

Nadir atent 88

E-pistolar 107

Cer dual 121

Lecturi afective

Profesorul de suflet

Scriu cu mare plăcere despre un mare prieten și talentat scriitor, Dr. Marian Barbu.

În vara lui 2013, după teribilul meu accident de mașină din America, întorcându-mă în țară, m-a vizitat la Bălcești, pentru prima dată, stimabilul profesor Marian Barbu și soția sa Ileana, care i-a fost întotdeauna un sprijin moral.

Am fost surprins, dar mi-a provocat o bucurie imensă. I-am prezentat casa mea părintească, via din spate, fânăria, pătulul - toate rămase așa de când eram copil. Am discutat apoi despre literatură și viață.

De fiecare dată când veneam din America în țară, eram invitat în casa ospitalieră de pe strada Crișului, în Craiova, la reședința spirituală a profesorului Barbu. Ne întrețineam la un pahar de vorbă. Comentam ultimele cărți, noutățile românești, mersul treburilor în urbea noastră...

Treptat, din cauza vieții zbuciumate, a întorsăturilor vremii, a nesiguranței permanente în care trăiam... eu mă retrăgeam din literatură către matematica aplicată... Nu aveam încotro. Supraviețuirea fizică mai ales, dar și psihică, îmi impuneau aplecarea către știință...

Cu timpul mă depărtam, așadar, de creația literară... sau, mai degrabă, combinam literarul cu științificul prin jurnalele-mi ce relatau conferințele internaționale unde prezentam diverse lucrări sau tutoriale. Detaliam, nu doar ideile de cercetări ale conferințelor și seminariilor științifice respective, dar și galeriile de artă, muzeele istorice, parcurile, și catedralele ce le vizitam în aceste peripluri. Un turism științific și cultural practicam de peste un deceniu.

Profesorul Barbu mi-a și recenzat un astfel de volum de călătorii, „Mama vitregă Rusia", în acest sens. Și tot dânsul, în romanul său, „Colonelul de la Ghiol", mă onora asociindu-mă cu unul dintre personajele cărții.

Ne-am întâlnit și în America, pe cale electronică, atunci când dumnealui își vizita fiica la Chicago, și ne trimiteam epistole din New Mexico în Illinois unul altuia, sau discutam la telefon, ori prin e-mail. Dânsul se îngrijea, împreună cu editorul șef Alex Cetățeanu, de revista românească din exilul canadian, intitulată „Destine Literare", ce apare la Montréal.

Domnul Barbu a rămas un desăvârșit Om al Cărților, un critic și eseist erudit, un prozator înzestrat, și un liric modern prin poemele sale americane.

La cele 75 de primăveri împlinite, continui să-i urez domnului Marian Barbu: *La Mulți Ani Literari!*

Vecinul meu de litere

Cum să nu scriu eu despre Ștefan Dumitrescu, vecinul de pe Valea Oltețului nostru?!

Căci avem și noi scriitorii noștri: Victor Păun, poet din Băbeni, Ion Cârstoiu, lingvist care-a locuit majoritatea vieții sale în Bălcești, Constantin Panait, istoric, Dr. Alexandru Dincă, autor de articole și cărți de matematică, profesorii Marin și Emilia Popescu-Diculescu, oameni extraordinari, filologi valoroși, autori de cărți de critică și eseuri literare, oameni admirabili etc.

Ștefan Dumitrescu s-a născut la 24 aprilie 1950, în comuna Valea Mare, din sudul județului Vâlcea. Fascinat de cer, de orizont, curios să știe ce se află dincolo de cer, de poveștile care îl vrăjeau de mic, a îndrăgit cititul și scrisul. A urmat Liceul în Bălcețiul meu, terminându-l la Măciuca, tot în zona oltețeană. Facultatea de Filozofie din București o urmează în perioada 1969-1973. Facultatea de Filologie, la f. f, o termină cinci ani mai târziu.

Debutează cu pseudonim în anul 1967, în revista "Ramuri" din Craiova. Colaborează apoi între 1970-1971 la revistele "Amfiteatrul", "Luceafărul", "România literară", "Contemporanul",

"Argeș" și la Radio București. În timpul studenției publică în revistele de cultură din România peste cinci sute de poezii.

În 1973, citește, la prima ședință a cenaclului Flacăra, deschizând cenaclul condus de Adrian Păunescu, un volum întreg de poezie intitulat „NICOLAE LABIȘ - PORTRET COSMOH GONIC", foarte bine primit. Cu acest prilej, Adrian Păunescu a afirmat despre el: „Ștefan Dumitrescu este o șansă a literaturii române."

Prezentat elogios și încurajat într-ale scrisului de Miron Radu Paraschivescu, Ana Blandiana și Adrian Păunescu.

După publicarea piesei de teatru „RÂSUL", (Premiul pentru dramaturgie al Sectiei de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor, pe 1981) în revista „Dacia politică și literară" în 1990, Fundația Cultura Ajutorul Românesc, urmată de Fundația Țara, apoi de alte Fundații îl propun pentru Premiul Nobel.

Dintre cărțile sale, menționez:

1980 "Biografia unei revoluții", volum de reportaje.

1982 "Cerul și cârtița", piesă de teatru, Premiul Național pentru dramaturgie originală.

1983 "Poeme din Valea Dunării", volum de poezie, editura Litera.

1993 “Matca ancestrală”, volum de proză, editura Inedit; “Fericirea care vine târziu”, volum de proză, editura Inedit.

1996 ”Mihai Eminescu - un Iisus al poporului român”. Eseu.

1998 “Dicționarul complet al dramaturgiei lui I. L. Caragiale”, editura Conphis, Râmnicul Vâlcea.

2000 “Înaltele poeme”, editura Conphis, Râmnicul Vâlcea; “Imnele Marii iubiri”, volum de poezie, editura Harvia; “Caragiale se pupă cu Stalin”, volum de teatru, editura Harvia; “Două piese cutremurătoare”, volum de teatru, editura Harvia.

2001 “Meșterul Manole, Urcușul”, volum de teatru, editura Harvia; “Gloria și Măreția martirului Ilie Ilașcu sau Vino Basarabie acasă”, volum de poezie, editura Harvia; “Cartea orientării și a Autoorientării școlare și profesionale și în viață”, Editura Harvia.

2002 “Ție ne rugăm, Doamne”, volum de poezie religioasă și psihoterapeutică, Editura Harvia. “Mihail Gorbaciov, cel mai mare om al secolului XX, unul dintre cei mai mari criminali ai omenirii”, Editura L.I.R., Iași.

2007 “Și tu vei fi văzduh”, roman, Editura Anamarol, București. “Salvarea Civilizației Umane”, Editura Anamarol, București.

2008 „Inteligența pozitivă și Inteligența negativă”, Editura L.I.R., Iași.

2009 „Partidul Dezvoltării și al Evoluției Maximale a României”, (PDER), Editura Anamarol, Edituri On-Line; „Războiul Mascat al Marilor Asasini Economic împotriva Poporului român și a României”, Editura Semănătorul, Edituri On-Line.

2010 „Poporul român și România se află în Război”, Editura Semănătorul, Edituri On-line; “Psihologia și Pedagogia poporului român”, Editura Semănătorul, Edituri On-line.

2011 “Metoda scoaterii României din criză fără să fie reduse salariile și pensiile și fără să fie dați oamenii afară din slujbe”. Edituri On-line.

Iară și câteva aprecieri la adresa scriitorului:

"Ștefan Dumitrescu este un poet foarte interesant și îl voi urmări cu toată atenția."

ȘERBAN CIOCULESCU, FLACĂRA, 1973.

"Venirea lui Ștefan Dumitrescu în literatura română va aduce mari mutații."

ANA BLANDIANA, AMFITEATRU, 1971.

“Înțeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa (piesa de teatru “Râsul” n.n.) la sertar. Desigur i-a speriat – pe atunci, stilul modern al piesei – și își făceau gânduri despre posibilele aluzii și comparații cu prezentul.”

LIVIU CIULEI, scrisoare, 20 iulie 2000.

„Ștefan Dumitrescu este dintre acei scriitori care vin într-o literatură cu o forță teribilă. Cărțile pe care l-a scris acesta, fie că sunt romane, cărți de povestiri, eseuri, piese de teatru sau volume de poezii sunt cele mai multe cutremurătoare, dezvăluind dramatismul, dure-rea, adâncimea abisală a psihologiei umane, absurdul și paradoxul condiției și al naturii umane. Dar toate aceste lucrări au în adâncul lor un fior de o gingășie, de o delicatețe, de o frumusețe strălucitoare, aș spune."

FRANCESA PINI, critic literar, 1995 (text aflat pe coperta a patra a romanului „ ȘI TU VEI FI VAZDUH", apărut la EDITURA ANAMAROL , BUCUREȘTI, 2007).

Un om admirabil la suflet, prieten desăvârșit.

Doi poeți

Omagiile mele, de suflet, prietenului Dimitrie Grama, exilat de-al nostru, dar rămas în patria limbii române.

Colocviile de Marți, ale vestitului amfitrion George Anca, în seara de 19 noiembrie 2013, se onorează cu și îl venerează pe talentatul poet Grama.

Adrian Botez este un poet înnăscut.

Are versul în sânge. Pasiune lirică, dar și politică.

Se combină perfect cele două!

Scrie dulce, melancolic, acest erudit filolog, prieten din suflet și de peste oceanul despărțitor: Adrian Botez.

Versuri din inimă, spuse cu durere de neam, animate de o revoltă lirică, în vremuri tulburi...

Patima și jalea îi vin de la politică, în care s-a avântat ca un mușchetar.

Un scriitor complex

Cunoscută mai mult pentru rigoarea științifică a cărților de specialitate, Adriana Răducan probează prin actul de creație o tematică diversă și abordarea cu succes a celor trei genuri literare (două romane, un volum de fabule, patru volume de poezii, două piese de teatru).

Ca o întregire și asumare a activității sale din domeniul literaturii, amintesc și volumul de critică literară, publicat în 2013 - "Interferențe critice și culturale".

Apreciez întreaga operă a doamnei profesoare, fiind autoarea unui număr apreciabil de cărți, patruzeci sub propria-i semnătură, alte zece cărți în colaborare. Aruncând câteva ochiri de gând peste întreaga sa creație, sunt încurajat să afirm și să înțeleg că cei trei factori - familie, școală, societate - au format-o îndeajuns, acumulările sale beneficiază de adâncime și claritate, altfel spus, valoarea artistică a cărților sale fiind incontestabilă. Viața cu toată plenitudinea ei devine o sursă de inspirație și un laborator de creație. Adriana Răducan venerează viața prin tot ceea ce face, activitatea literară și filozofia scrierilor sale se identifică prin varii întrebări, căutări sau neliniști, la capătul cărora este înnobilat spiritul de creație.

Fiind originar din aceeași zonă cu doamna Adriana Răducan, consider că respectiva arie geografică are ceva special, capacitatea de a statua comportamente și destine literare, fapt ce rămâne de departe o mână a Providenței. Cei 14 km care despart locul de naștere al fiecăruia dintre noi, Bălcești și Bulzești, împletesc trecutul și prezentul, conferind o legătură de străfunduri cu acel cadru social-istoric, al unui colț de lume căruia veșnic îi suntem recunoscători, pentru tezaurul de sensibilitate dăruit, gustul artistic și bornele mutate dinspre știință spre nesfârșitul imperiu al ideilor, unde raționamentele devin vise, răscolind suflete, caractere, inimi.

Prin volumul de "Fabule", pe care l-am prefațat, Adriana Răducan demonstrează că specia fabulă poate fi scrisă în orice timp, cu frământările epocii respective, oamenii, locurile, moravurile unei societăți, fiind o infinită sursă de inspirație.

Piesa de teatru "Vorbe și tăcere" mi-a atras atenția prin modalitățile artistice care accentuează caracterul ei filozofic, personajele relaționează pe fondul unei tensiuni sociale, suferința morală apare diminuată prin natura persuasivă a dialogului. Semnez postfața acestei piese de teatru, care m-a încântat prin complexa psihologie a personajelor, adevărate ipostaze ale nestatorniciei, ale nisipurilor mișcătoare, fiind conduși în permanență de mâna destinului.

Activitatea literară a profesoarei Adriana Răducan este susținută prin multe colaborări peste Ocean, fiind autoarea unei cronici despre *Antologia Paradoxistă - VII*. Așadar, este vorba de

o reciprocitate a colaborărilor, prof. Adriana Răducan face parte din colectivul de referenți științifici al mai multor cărți, avându-mă ca autor.

Grație consecvenței sale, în 2012 a devenit membru de onoare al Paradoxismului Internațional, al cărui coor-donator sunt.

Răsfoindu-i opera, am descoperit plăcerea sa de a poetiza temeiuri faptice, motiv ce mă îndreptățește să afirm, fără teama de a exagera, că Adriana Răducan contribuie substanțial prin scrierile sale la dezvoltarea literaturii române, deschizând orizonturi spre cultură, progres, civilizație.

Așa stând lucrurile și analizându-i creația în imanența sensurilor ei, am convingerea că prin tematica abordată Adriana Răducan va lărgi sfera literaturii, fapt demon-strat prin concentrarea asupra introspecției lumii, de cele mai multe ori, vizând lucruri mărunte, adeseori neobservate.

Fabulele Elenei

Comparată cu alte specii literare, fabula a avut întotdeauna un aer de eleganță, prin regia și scenografia autorului.

Am convingerea că Elena Adriana Răducan creionează în volumul „FABULE" un tablou al moravurilor unei societăți, în așa fel, încât reușește să lărgească cu mult cadrul acestei specii literare. Nu pot să nu remarc o bună ținută poetică, ce duce la o reală confruntare de idei, construită pe diferite nivele. Versul alb, versul liber, versul clasic, rimele împerecheate sau încrucișate sunt mânuite academic, accentul și măsura lucrurilor sunt centrate pe imperfecțiunea lumească, pe sublinierea cu îndrăzneală a tarelor unei societăți ce nu mai poate oferi modele.

Cititorul asistă la o acerbă satiră, o adâncă cunoaștere a lumii din toate timpurile și până astăzi, marea disciplină, pe care autoarea ar dori-o, poartă expresia faptelor concrete de viață. Ironia, substituirile paradoxale, antitezele bine gândite recuză elementarul, Elena Adriana Răducan abordează logici cu o estetică proprie, tâlcul, morala fabulelor având ceva din miracolul copacului ce-și desface umbrele în cercuri armonice. „Iată că-n această lume / Pe

cel care îl ignori/ Îți aduce vești mai bune/ Decât marii dregători" – „Ursul brun și ariciul". Slovele sale stimulează figurativul uneori, ironia țâșnește neașteptat, e aproape prevalentă, iar satirizarea defectelor omenești este fără înconjur.

Elanul său poetic, ca printr-un tur de forță, alege cu inteligență „decorul", cadrul face ca acțiunea să fie mai cumpătată sau mai gravă: „Vântul bătea a primăvară / Pe când o barză și o cioară / Făceau din existența lor o dramă .../ - Dumnezeu pe toate-a rânduit / Ție ți-a dat un farmec anumit, / Iar mie... ani mulți de viețuit, / Pe fiecare ne-a împăcat, / Mai dă ceva, mai ia... neapărat! /" – „Barza și cioara".

Textura fabulelor oferă cititorului o aventură a cunoașterii, naturalețea replicilor, forța dialogului, înțelepciunea fără graniță, ochiul de umbră ce stăruie atent, registrul de asociații, disputele vivace, rostogolirea de situații, iureșul faptelor, falsele prietenii... toate cristalizează demonstrativ etapele ce-i disting pe oameni. Realitatea pare halucinatorie, izbită de un atare paradox, adică un viitor alterat, incert, fapt ce conturează "avansarea" în trecut și "înapoierea" la viitorul cârtitor: "Și misiunea greilor e-n în toi... / Se războiesc și se împacă între ei / Puterea de-o împart, chiar diferită, / Își iau din ea, doar partea cuvenită/ "- "Ursul și elefantul".

Invidia, vanitatea, ticăloșia, lăudăroșenia, avariția, câștigul fraudulos, infatuarea, egoismul, indiferența față de semeni, artificialul, premisele unei convenționalizări a minciunii,

nestatornicia, ignoranța, grotescul, comicul luat în tragic și tragicul tratat în derâdere... fac ca mulajele animalelor, plantelor, obiectelor să revolu-ționeze, cum era și firesc, o lume care are în centrul ei omul, cu robustețea și slăbiciunile lui: "Când nu ți-ajunge împărăția / Și vrei în frunte să te-arăți, / Tu îți sacrifici semeția / Ce bine e să mai socoți!.../" – "Paharul și cana".

Deși vorbim de fabulă, construită pe un anume schelet arhitectonic, Adriana Răducan nu uită că "anatomia" fabulei e una specială, morala câștigând treptele de înaintare a surprizei: "Nu-ntotdeauna poți face ce vrei.../ Ea carapacea broaștei o ciocni / Și o bucată bună din pliscul ei plesni" / - "Barza și broasca țestoasă". Lumea animalieră scoate în prim-plan demagogia, conduite negative.

Comicul de situație și de limbaj situează personajele pe diferite trepte ale societății. Autoarei i-a revenit nobila misiune de distribuire a rolurilor, haina metaforică dă expresivitate, dar și o notă de amuzament. Motivele fabulelor sunt întâlnite, începând de la Esop, Marțial, La Fontaine, Grigore Alexandrescu, ca să citez doar câteva nume. Originalitatea fabulelor Adrianei Răducan constă în maniera personală de a trata tema aleasă, aspra ironie frizează batjocoritor pe cei ajunși în slujbe importante, pe care nu le merită: „- Nu pot să cred că tu domnești peste ținut, / Ai o cocoașă-n spate, așa girafă n-am văzut.../ Cămilă sau girafă, nu are importanță, / Ai peri pe limbă și-n suflet atâta aroganță! / Zici că ești stăpână, cine aici

te-a pus?/ - Cum ai uitat!?... că într-o zi de mână m-a adus / Persoană importantă m-a instalat în jilțul meu, / Muncesc pe rupte, îmi este foarte greu. / - Muncești? Cum? Nimeni nu te vede, / Să nu strigi lupul că dobitocimea nu te crede / Și prin ogrăzi ai pus încuietori / Cu cheie dublă, crezi că au comori? / .../ Un sfat îți dau, nu fi geloasă pe vocea nimănui / Să-ți împrumut talentul? Nu pot și nu am cui.../ - „Girafa și privighetoarea"

În acest vârtej de idei apar circumscrise viciile omenești și emblema timpului în care trăiește, circul zilnic rămâne o sursă importantă a inspirației sale, neliniștea sufletească găsind un cald refugiu în această mașinărie a timpului.

Apelul de urgență

Romanul „Apelul de Urgență”, autor Elena Adriana Răducan, apărut la Editura „Sitech”, din Craiova, în anul 2012, probează știința de a studia stările și frământările sufletești ale unei tinere, elevă în clasa a VII-a, urmărită evolutiv până la absolvirea liceului. Introspecția psihologică nu este percepută ca un proces izolat, ci prin dinamismul comportamentului Dariei, ce dă la iveală un caracter spontan, cu o disponibilitate spre dialoguri deschise.

Instanțele comunicării narative plasează acțiunea romanului la Craiova, Marea Britanie, Franța, la începutul mileniului III. „Apelul de Urgență” este un roman al vârstei juvenile, acțiunea fiind centrată în jurul Dariei, a cărei psihologie este mereu sondată, accentul fiind pus pe sugerarea atitudinii ei în fața situațiilor imprevizibile. Portretul moral este întregit de prezența în roman a colegilor de clasă, din gimnaziu și liceu sau a lui Tudor Apostol și Sabinei Șandor, care devin studenți la o facultate de medicină din Franța. Celelalte personaje ale romanului, Sever Rosenberger, Karina Cluger, Ștefania, Dinu Avram, Venera

și Tudor Iureș... evidențiază virtuți și defecte omenești, greșelile alterând ireversibil viața interioară.

Daria, personajul principal, nu trăiește clipele nesfârșitelor încântări, stările ei contemplative demonstrează o fire romantică, este mereu preocupată, dar, în același timp, este neîmpăcată cu lumea în care trăiește și o descoperă de fiecare dată cu alți ochi.

„Copilăria, această primă treaptă a vieții, o învățase multe, dar, culmea, îndrăznea să nu se mai socotească un copil, cât timp instanțele ei sufletești erau cu totul speciale."

Procesul lung al decantărilor sufletești ale Dariei, care trece succesiv prin emoția admiterii la liceu, a bacalaureatului sau admiterii la facultate, conturează profilul moral ale unei tinere care își pune mereu întrebări, fără să găsească și răspunsul de fiecare dată. Zbuciumul sufletesc sporește spiritul său enigmatic, amintind în același timp, de stări sufletești asemănătoare pe care le descoperim în operele dedicate tot copiilor, scrise de G. Sand, A. Daudet.

Daria învață să admire, să înțeleagă adâncimea faptelor, să tacă, să evalueze, să asculte mai mult, își conturează principiile, pretinde puțin și oferă mai mult decât i se cere, își fixează bornele de echilibru. Între vârsta copilăriei și adolescenței, misterele ating apogeul. Daria preferă să-și aplice o persecuție, decât să fie persecutată. Ca adolescentă știe să prețuiască extraordinarul, își lărgește câmpul valorilor morale, doar lucrurile pline de interes îi mai

reţin atenţia: „Un lucru era cert, Daria ştia să asimileze variatele lecţii de cultură, neţinând seama de reguli stricte. Căpătase deprinderea de a-şi formula cu eleganţă fraza, oricât ar fi fost de succintă. Crescuse, îşi contura personalitatea de la o zi la alta, nu se pierdea în nimicuri, era calată pe lucruri care îi vor rămâne pentru totdeauna aproape. Devenise exactă în tot ce făcea, îşi pregătea lecţiile după schemele ei, îmbrăcându-le cu idei personale."

Lumea întreagă începe să se oglindească în mintea Dariei, decupând cu uşurinţă caracterele. Nu face nimic pentru a se consola, viaţa are salturile ei, este mereu rezervată în atitudine. Nu se abate nicio clipă de la înălţimea idealurilor propuse, nu se lasă exaltată de vise, admiraţia pentru Tiberiu trece într-un plan secundar, aflând că Sabina Şandor îi este alături. Raportând viaţa de adolescentă a Dariei, la personaje cu aceeaşi vârstă din literatura universală, întâlnite în operele literare ale lui A. Gide, Leonhard Franck, R. Rodiquet care descriu tipul de adolescent criminal sau revoltat, Daria din romanul „Apelul de Urgenţă" este un personaj complex, eliberată de convenienţe, marcată, la rându-i, de un puternic conflict interior. În devenirea ei, consideră că demnitatea şi caracterul sunt atributele definitorii, îi judecă pe adulţi fără înconjur, ştie să-şi organizeze timpul: „În această inocentă curbă a devenirii, Daria îşi stabilise praguri pe care urma să le treacă, cheia succesului nu putea să fie decât la ea. Timpul trecuse mai repede decât credea, ajunsese la finalul liceului".

Ireparabila trecere a timpului o marchează profund pe Venera Iureș, mama Dariei, o pianistă care-și impune o conduită culturală pe măsura secolului al XXI-lea. Nu acceptă blazarea, mentalitatea ei estetică o împinge la un anume tip de izolare, respingând o lume a compromisurilor de tot felul. Își nuanțează atitudinea față de soțul ei, aflat într-un declin sufletesc, dar luptă pentru tonusul moral al Dariei, care este rațiunea ei de a exista.

Tipologia personajelor din roman este diferită. Tudor Iureș, tatăl Dariei, este un cinic...Deși atinge desăvârșirea profesională, rămâne neputincios în fața pasiunilor trecătoare, fapte ce-i conturează discontinuitatea sufletească. Hiaturile de tot felul dintre evenimentele înlănțuite ancorează viața personajelor într-o permanentă nesiguranță. Personajele romanului au ceva comun în caracterul lor, e vorba de afirmarea în plan profesional, dorința lor de a învinge.

„Apelul de urgență te-a pus în fața unui fapt împlinit, clopotele care răsună permanent în sufletul nostru sunt dovezi peremptorii ale faptului că viața, pe lângă pitorescul ei, ne aduce și în fața instanțelor sufletești primare, când ancestralul capătă alte dimensiuni".

Cuvântul ca evocare se fixează bine în mintea cititorului, scopul constant fiind elogiul ființelor aflate la început de drum. Compozițional, romanul este alcătuit din nouă capitole, urmărind formarea personalității Dariei. Sondarea stărilor de conștiință ale personajelor acumulează modalități ce susțin caracterul de proză psihologică: introspecția, rigorile clasice ale narațiunii, reflectarea în conștiința celuilalt a convingerilor despre viață și univers. Una din

funcţiile recurente ale substantivului este cea de atribut, conferind frazelor nominale robusteţe. Dimensiunea semantică a cuvintelor este dată, printre altele, de organizarea sintactică, selecţia lexicală, condensarea ideilor, acţiunea bine sudată şi discursul narativ.

Citind câteva opere ale Adrianei Răducan, am descoperit plăcerea sa de a scrie literatură pentru copii, un fapt meritoriu, motiv ce mă îndreptăţeşte să afirm, fără teama de a exagera că prin volumele de POVESTIRI dedicate ANISIEI, volumul intitulat „FABULE", romanul „APELUL DE URGENŢĂ" şi piesa de teatru „EU NU TE VĂD, TU NU M-AUZI", dedicată copiilor şi tineretului, autoarea contribuie substanţial prin scrierile sale la dezvoltarea literaturii române, deschizând orizonturi spre cultură şi civilizaţie.

Caleidoscopul viselor

Literatura pentru copii devine o constantă a profesoarei Adriana Răducan. „Anisia și pădurea misterioasă" este una din povestirile scrise de amintita autoare și apărută la Editura „Sitech", în 2012. Atmosfera de fabulos și imaginarul apar în toată plenitudinea, fiind bine transpuse estetic și traducând o întreagă gamă de sentimente: curiozitatea infantilă, uimirea, spiritul copilăresc.

Jocul, apanajul exclusiv al vârstei copiilor, este pentru o clipă abandonat, în prim-plan apare pitorescul pădurii și misterele ei. Povestirea „Anisia și pădurea misterioasă" ne introduce direct în pulsul timpului, retrăim pentru o clipă copilăria de altădată. Anisia se lasă răsfățată și alintată de cărările misterioase ale pădurii, de speciala vrajă a muzicii ce o cuprinde. Fermecătoarea pădure e locul de atracție pentru orice copil, care nu cunoaște bucuria altor desfătări.

„Cum să înțelegeți, dragi copii,
Povestea pădurilor de altădată?

Cei mici aveau puține jucării,
Dar bucuria lor era adevărată...

Anisia născută a fost la țară,
Nu cunoscuse parcuri elegante,
Pădurea o văzuse prima oară,
Descoperind poteci întortocheate...”

Sentimentul de siguranță al Anisiei, aflată în misterioasa pădure, este dat de paza celor doi tovarăși de drum, Patrocle și Nero, părtași la toate misiunile de căutare ale copilei. Apare în povestire drumul ca motiv de inițiere, motivul codrului, motivul legăturii om-natură, motivul izvorului. Povestirea „Anisia și pădurea misterioasă” se adresează copiilor, dar nu-i lipsită de o anume idee filozofică, este, până la urmă, un fel de a explica viața, o creație exclusiv idealizată a existenței, un adevărat caleidoscop al viselor. Drumul spre casă aduce bucurie în sufletul Anisiei, încântată de mireasma florilor și de potecile înguste:

“Și florile, pocale înmiresmate,
Încununau cărarea înapoi,
Erau atât de mici și parfumate...
Se instalase primăvara-n toi.”

Se poate vorbi în această povestire de o iluzionare conştientă, fenomen ce a fost numit în estetica germană „Einfühlung”. Anisia îşi asimilează iluziile, tipul ei de mental, ca al oricărui copil, construieşte ceva misterios, lipsit de banal, pe care simte nevoia să-l comunice şi celorlalţi. Pudoarea sufletească nemărginită a copiilor, imaginaţia lor ce nu cunoaşte graniţe, curiozitatea ca un atribut specific copilăriei...se sprijină pe un limbaj adecvat vârstei, naraţiunea se împleteşte cu poezia. Apare evident radicalismul unui copil care doreşte totul sau nimic. În imaginaţia Anisiei, zânele există... dorinţa ei este pe jumătate împlinită, o vede imaginar pe zână, dar asta nu era de-ajuns, trebuie să o creadă şi ceilalţi. Ne confruntăm cu un adevărat mozaic psihologic. Dorinţa de a revedea pădurea revine periodic, plimbarea la pădure avea un farmec particular în urma ploilor, invocaţia pare să aibă rol liniştitor.

“Să vină ploaia ploilor!
Să scalde zarea zărilor!
Un curcubeu din zarea albastră
Să treacă peste valea noastră...”

Diversitatea povestirilor doamnei prof. Adriana Răducan face ca intagibilul infinit, spre care aspiră orice copil, să oglindească lumea copilăriei, în care există diverse constituţii sufleteşti: calme, nedomolite, curioase, echilibrate, doritoare de ordine şi unitate, stăpânite de o

firească dorință de cunoaștere. Finalul povestirii picură un pic de veșnicie, imaginea Anisiei se vrea mereu prezentă în sufletul copiilor:

"Povestea s-a întâmplat demult,
Anisia trăiește și astăzi printre noi,
Scrutăm sfioși al zărilor tumult,
Departe-n zări vedem copacii goi.

Potecile pădurii de-om străbate,
Misterele ne-nvăluie pe rând,
Zăvoiul, lunca, apele curate...
De stăm în loc... le auzim cântând."

Interferențe critice și culturale

Afirmându-se cu scrieri literare pentru copii, Adriana Răducan surprinde plăcut prin recenta carte de critică literară „Interferențe critice și culturale", editată la „Sitech", 2013. Abordarea critică a textelor literare devine un imperativ al epocii noastre, aș spune o complementaritate necesară pentru știința de text și analiza textului.

Prima parte a „Interferențelor critice și culturale" cuprinde cronici literare semnate de Adriana Răducan, vizând literatura română autohtonă, anumiți scriitori de limba română din Banatul sârbesc și diaspora. Pavel Gătăianțu (Serbia) este prezent în paginile amintitei cărți cu unul din ultimele volume de versuri "Anarhie cu pauză de ceai". Așa cum spune Adriana Răducan „Poetul este determinat să scrie, asumându-și extraordinarul rol de amba¬sador al limbii române, al românilor din Banatul sârbesc, spiritul său de observație fiind o puternică sursă de farmec, prin care autorul volumului „ANARHIE CU PAUZĂ DE CEAI" demonstrează că stăpânește o infinită gamă de posibilități ale codificării și decodificării limbajului."

Florentin Smarandache este ales ca poet al diasporei, autoarea apreciind din punct de vedere critic volumul de poeme „Formule pentru spirit". Am extras din „Interferențe critice și culturale" o apreciere finală asupra acestui volum, prin care autoarea conturează o viziune de ansamblu asupra creațiilor: „Când împăcat, când neîmpăcat cu sine, Florentin Smarandache conturează într-un corpus de poezii viața în sine, zbaterea insului în univers, timpul ireversibil, iubirea, resemnarea, pasiunea, chemarea, depărtarea, așteptarea, simțul acut al lucrurilor, resortul primordial, inso-litul existenței, încât universul întreg îi este solidar".

Operele unor cunoscuți poeți și scriitori români autohtoni, Vasile Voiculescu, Traian Cantemir, Mihail Sadoveanu, George Bacovia, Lucian Blaga, Marin Preda, George Topârceanu, Alexandru Vlahuță, Nicolae Bălașa și mai puțin cunoscuți - Victor Răducan, Dumitru Gherghina, sunt analizate cu spirit critic, respectivele cronici demonstrează consistența analizei prin metoda lingvisticii textului, din perspectiva semiotico-sintactică. Problema textologică este în atenția autoarei, care aduce în discuție textele simple sau expandate. Adriana Răducan comentează una din poeziile lui Alexandru Vlahuță, mai mult sau mai puțin cunoscută, e vorba de poezia „M-am regăsit", unde precizează lapidar: „Pe linia unei poezii clasice, Vlahuță conturează în poezia „M-am regăsit" un acut moment de criză sufletească pentru o iubire deja apusă. O tentă elegantă de resemnare transpare din

versurile finale „Căci un noian de vise ne desparte./ Tot mai străină-mi ești, tot mai departe!”. Rana vindecată de care vorbește poetul e doar cu titlu informativ „Și azi te iert, căci rana-i vindecată!”. Noianul de vise nu se spulberă deodată, aspirațiile și renunțările, aceste împletiri de forme ale visului între care pendulează sufletul răvășit al poetului, conferă poeziei o bogăție de sensuri, efectul emoțional, instalându-se cu efecte proprii.”

Aspectele lingvistico-estetice sunt o altă dimensiune a cronicilor care-i poartă semnătura. Adriana Răducan nu preamărește virtuțile literare, ci împletește perspectiva de ansamblu a textelor comentate cu tot ce ține de orizontul scrupulos al criticului literar, altfel spus, tot ce ține de înțelesurile profunde, de impactul emoțional în planul spiritualității.

Recitind cugetările filozofice ale lui Marin Preda, autoarea le transpune pe înțelesul tuturor: „Fără sfințenie, omul se sălbăticește; Dumnezeu s-ar plictisi fără noi; intelectualul se deosebește de omul simplu prin idealuri; farmecul primei iubiri este prizonierul unei melancolii adânci; omul prinde rădăcini acolo unde stă mai mult și este menit unui destin tragic; căsătoria este o nereușită pentru oamenii cu firi diferite; din lupta cu destinul poți rămâne un om liber sau veșnic încătușat; poți să gândești puțin și să descoperi adevărul repede; modelul pisicilor care torc pe cont propriu ar trebui urmat și de cei mai puțin instruiți; cine crede că poate schimba lu¬mea trăiește doar un mit, contra vântului, cu siguranță, nu te poți pune; în ochii altora nu apărem așa cum suntem, ci cum ne văd și ne

descriu alții; pe semeni îi judecăm după felul cum relaționează cu ceilalți; violența începe din copilărie, fiind înțeleasă diferit de cei care o practică, în funcție de moment și cauză; imbecilii sunt și ei diferiți, de aceea nu te vei teme niciodată de un imbecil liniștit; omul se simte bine în singurătatea sa, chiar și vorbitul de unul singur nu-i semn de nebunie; cel experimentat și inițiat stăpânește lumea; cei tăcuți pot fi mai periculoși decât cei care își expun gândurile; cât trăim ne comportăm ca și cum am fi nemuritori; înțelepciunea vieții apare prea târziu; calea de mijloc este cea mai bună, frumosul poate intimida, în egală măsură, urâtul; fără teama de Dumnezeu oamenii trăiesc din trufie; omul trebuie să aibă control deplin în manifestările sale, clipele de durere pot face rău și altora, iar bucuria excesivă e altfel înțeleasă; speranța moare ultima și este cea care ne menține la linia de plutire; unde dragoste nu e, nimic nu e, adică orice formă de iubire, chiar de Dumnezeu, îi aduce pământeanului liniștea de care are nevoie."

Tot în prima parte, putem citi o cronică despre estetica romantismului sau despre învățământul românesc din Voivodina, așa cum se desprinde din cartea semnată de Rodica Almăjan (Serbia), recenzată de Adriana Răducan.

Partea a doua a „Interferențelor critice și culturale" cuprinde cronici literare despre creațiile Adrianei Răducan: „Floare de colț" - Candoarea clipei, cronică literară semnată de Dumitru Gherghina; „Viața merge înainte" - O carte a evidențelor sufletești, cronică aparținând lui

Mihai Duțescu: „Sensibilă, discursivă, Elena Adriana Răducan alunecă ineluctabil în poezia sa spre o percepere interioară și un ascuțit simț al esențialului, prezentul volum de versuri, impunându-se prin bogăția de sensuri simbolice, prin măsura consistenței și autenticității cugetării".

„Jocuri"- „O tentație a spiritului" este o cronică de Mihai Duțescu care impresionează prin sublimul ideilor: „Contemplând ferestrele veacului cu o înaltă tentație a spiritului, Elena Adriana Răducan găsește smaralde și aur în cuvinte, oferind un mic tratat al „jocurilor", reînchegând bucățile de suflet ce traversează oceanul vieții. Previzibilul și imprevizibilul sunt cortinele pe care poeta le trage în permanență, cu o remarcabilă rezervă sufletească, până la urmă, „jocurile" din poezia sa, fiind doar un elogiu adus vieții".

Cronicile despre ciclul de povestiri ale Adrianei Răducan dedicate copilăriei și semnate de Ștefan Dumitrescu, Mihai Duțescu, Florentin Smarandache întregesc a doua parte, atât de complexă ca prezentare.

„Copilăria pansează orice rană a vieții, iată de ce nu există o altă rețetă de vindecare a timpului care curge, decât parfumul amintirilor unui început. Răsfoirea unor pagini de lectură, scrise de Adriana Răducan și dedicate copiilor, m-a adus aproape de lumea celor mici, care este socotită cea mai frumoasă vârstă". (Ștefan Dumitrescu).

Urmează cronici despre romanul „Apelul de urgență”, semnate de Ștefan Dumitrescu și Florentin Smarandache sau cronici privind cele două traduceri ale volumelor de aforisme: „Viața la plus infinit”, „Să poți zâmbi atunci când suferi”, autor Florentin Smarandache, traduse de Adriana Răducan din limba română în limba franceză. Sunt două cronici semnate de Marcela Ilinca și Teodor Popa.

„Traducerile celor două cărți de aforisme „Viața la plus infinit” și „Să poți zâmbi atunci când suferi” ale scriitorului Florentin Smarandache, editate la „Sitech” și „Publischer”, în 2013, Craiova și America, ridică diverse praguri de dificultate, multe dintre ele aproape că nu pot fi traduse ca atare... Ca o remarcă finală, cele două volume de aforisme, amintite mai sus, „Viața la plus infinit” și „Să poți zâmbi atunci când suferi” sunt, atât în forma românească, cât și forma tradusă în limba franceză, crâmpeie filozofice ce risipesc monotonia, adevărate ochiuri de lumină, în care sforțările existențiale își găsesc leacul pentru o clipă” (Teodor Popa).

„Meritul scriitorului Florentin Smarandache este de a contribui la dezvoltarea culturii și filozofiei românești în contextul celorlalte culturi și filozofii, iar meritul traducătoarei Adriana Răducan este de a fi găsit sensul exact al sintagmelor, atât de condensate uneori, de a pătrunde în sfera de cultură aforistică, care este prin excelență o reflexie a spiritului uman” (Marcela Ilinca).

Ultima parte a volumului de „Interferenţe critice şi culturale” aduce în prim-plan evenimente culturale la care autoarea a participat sau le-a organizat. Amintesc doar unul dintre ele, cel care mi-a reţinut atenţia în mod deosebit, este vorba de lansarea volumului „Tinereţe fără bătrâneţe” al poetului Adrian Erbiceanu din Canada, o lansare de carte cu ecouri deosebite, care a fost foarte bine receptată de public.

Volumul „Interferenţe critice şi culturale” oferă celor interesaţi de literatura română momente de expresivitate artistică, dublate de latura socială şi critică.

Un val, o lumină, un timp

Circulă pe internet un PPS, intitulat „Val, Lumină, Timp" – versuri de Doina Drăguț. Nimic nou. Pe internet sunt postate atâtea videoclipuri și PPS-uri încât te apucă lehamitea. Dar, privit cu atenție, acest PPS are ceva deosebit, ceva care incită la reflecție, la interogație, ceva nou, ceva care nu s-a mai spus. După ce l-ai vizionat o dată, simți nevoia s-o iei de la capăt, simți nevoia să înțelegi niște lucruri, să-ți explici acele lucruri de ce sunt așa și nu altfel, de ce secvențele sunt aranjate într-un anumit mod, de ce muzica este cea care este și multe alte lucruri.

Mai întâi să explic ce înseamnă PPS (îmi cer scuze pentru cei care sunt cunoscători ai informaticii). PPS este o realizare a firmei Microsoft și vine de la numele programului PowerPoint Slides, cu care se realizează prezentări sub formă de șabloane, în care se includ texte, grafică, sunet etc.

PPS-ul despre care vorbesc este realizat în viziune post-modernistă, unde arta coboară în stradă și se adresează publicului larg, ba chiar îl agresează puțin pentru a-i atrage atenția.

„Postmodernismul este o mișcare culturală, artistică și ideatică, apărută în deceniul al șaselea al secolului XX, în Statele Unite ale Americii și răspândită apoi în Europa. Inițial a apărut în arhitectură, apoi în literatură, filozofie, în domeniile de teorie critică, artă, sociologie, științe politice. Termenul «postmodern» a intrat în lexiconul filosofic odată cu publicarea studiului La condition postmoderne, în 1979, al lui Jean-François Lyotard." – am citat din studiul „Postmodernismul (definiție, istoric, caracteristici)", publicat în revista Ethos, nr. 6/2012 (revistă de teorie a culturii – Institutul European), pag. 31, semnat de prof. Doina Drăguț.

Tot Doina Drăguț ne spune, în același studiu, că „Post-modernismul se caracterizează, în general, prin excluderea noului și ineditului, negarea (refuzul) ideii de progres și întoarcerea la formele tradiționale. Ideea centrală a postmodernismului rezidă în faptul că «problema cunoașterii se bazează pe tot ce este exterior individului». Retorica postmodernismului este anti-iluministă, cunoașterea este legată de timp, spațiu, poziție socială sau alți factori ce intervin în conștiința individului în procesul de construire a punctelor de vedere ce interacționează în procesul cunoașterii. Postmodernismul nu poate fi explicat și apreciat critic decât în relație cu modernismul."

PPS-ul „Val, Lumină, Timp" are 28 de slide-uri dispuse în așa fel încât după un slide în care apar versurile, de cele mai multe ori, ermetice, însoțite de o imagine adecvată în mișcare,

vine un slide static, care este, de fapt, un colaj. Muzica este liniștitoare, curgătoare ca o apă, cu inflexiuni de zbucium de valuri.

PPS-ul se deschide exact ca o piesă de teatru, cortina se dă la o parte și apare un cadru cu o imagine tematică (marea), titlul piesei și autorul. Iar ca să știm exact unde ne încadrăm în timp apare și un mesaj cu data și ora începerii derulării.

În slide-ul 2 apare imaginea autoarei versurilor într-un ochi (care este chiar al ei – Doina are ochii verzi). Ce înseamnă, de fapt, ochiul - privire în afară, deschidere, cuprindere, universalitate etc.

Slide-ul al treilea se pliază pe versurile autoarei: „Fără teamă / Mă avânt / În val de vânt / O corabie devin / Și plutesc / Plutesc / Plutesc / Taina / Mării / S-o dezleg". Decorul este dominat de o corabie ce plutește pe mare.

În slide-ul 4 apare, într-un decor static, ca o natură moartă, poza autoarei înrămată pe un pervaz de fereastră, lângă o vază cu flori de primăvară. Este o imagine banală, dar în orice casă de la țară există un asemenea cadru.

Slide-ul al cincilea, într-un decor specific mării, cu valuri care se urmăresc și se sparg în lumină, pune în evidență versurile: „Într-un val profund / Mă afund / Nu mă sperie nimic / Mă retrag încet în forma / Corpului ce-l locuiesc / Simțurile-mi se trezesc / Un alt val mă-ntoarce înapoi / Ca o detașare / În și prin și dincolo de mine".

În slide-ul 6 apare poza autoarei versurilor într-o carte de literatură, poate chiar un dicționar, deja începe urcușul, mersul spre celebritate; căci ce altceva înseamnă includerea unui autor într-o carte?

Slide-ul al șaptelea vine cu o mare în care se evidențiază valurile în plină zi însorită: „O zi și-un val / Sunt asemenea / Depinde la ce ne raportăm". La o primă citire, versurile par banale, aproape că nu ar spune nimic, sigur că un val se aseamănă cu o zi, ambele cresc și descresc, ambele se termină. Dar cunoscând-o pe Doina Drăguț și știind-o o ființă cerebrală, dominată de problemele mari ale universului, înclin să cred că ea s-a gândit nu la zi și nici la val, ci la categoriile filosofice timp și spațiu. Și ziua și valul se pot încadra în oricare din aceste categorii. Ziua este o unitate a timpului, dar tot așa de bine poate fi o unitate a spațiului dacă ne gândim la întindere (este cunoscută expresia „lungă cât o zi de vară"), iar valul poate fi încadrat atât în timp cât și în spațiu, dacă ne gândim la distanța dintre el și mal, la distanța dintre el și alt val, la durata lui de creștere și descreștere.

În slide-ul 8 apare poza autoarei într-o cunună de flori. Este un început al recunoașterii muncii și activității ei - încununarea cu lauri a eroilor.

Slide-ul al nouălea este dominat de o mare liniștită: „Într-o lină unduire / Valuri de lumină mă înalță / Timpul pare-a fi golit / Însă nu epuizat / Pe o mare ce se mișcă-ntruna / Dar este mereu la locul său"

În slide-ul 10 este Obama, cel mai puternic om al lumii, cu tabloul Doinei Drăguț, care, într-o clipa de grație, îl așează chiar în locul lui. Dacă Mircea Cărtărescu poate să facă sex cu marea regină Angliei, de ce nu ar putea și Doinei Drăguț să aibă o conversație cu Obama, ba chiar să râdă amândoi.

În slide-ul al unsprezecelea, într-un decor specific marin, cu pești și pescărușI, apar versurile „Plimbându-mă pe mare / Am atins / În același timp / Un pescăruș și un pește". Aici poeta se plimbă pe mare ca și cum s-ar plimba pe o alee a unui parc.

În slide-ul 12 apare chipul autoarei pe suta de dolari, ceea ce înseamnă perenitate, durabilitate, permanență; pentru ca dolarul nu va dispărea niciodată, iar dolarul înseamnă bogăție și putere.

Slide-ul al treisprezecelea pune în valoare versuri de mare profunzime: „Între un val și alt val / Copleșită de dorințe / Vibrez în aer / Cu puterea unui gând / Și mă așez de mare / Ca de un iubit"

În slide-ul 14, într-un cotidian din SUA, sub titlul The Youngest Billionaire, apare chipul autoarei versurilor. Deja a ajuns miliardară în dolari. Nu știm dacă din literatură sau prin alte mijloace. Dar un miliardar poate fi înconjurat și el de banalități: o ceașcă de cafea, o cană cu lapte, o prăjiturică etc.

În slide-ul al cincisprezecelea apare în prim plan un val uriaș, însoțit de versurile „Când simt mai mult / Că se-apropie de mine / De mine tot mai mult / Mă-ndepărtez”. Acest val s-ar putea să ne înșele, autoarea nu la el s-a gândit cred, ci la iubitul dintr-o secvență anterioară când ea se atașează de mare ca de un iubit: cu cât iubitul se apropie mai mult, cu atât ea se-ndepărtează de sine pentru a se apropia de el.

În slide-ul 16 sunt afișe pe fațada unei clădiri: imaginea poetei coboară în stradă, se adresează publicului, anunță un eveniment.

În slide-ul al șaptesprezecelea „Ca o corabie despic apele / Ce se unesc în urma mea / Și în timpul dintre valuri / Intru în forma unui gând / Dincolo de orizont” - versuri de mare profunzime (nu mi-am propus să descifrez versurile, ci să explic cum am înțeles eu acest PPS).

În slide-ul 18 - tablouri cu chipul poetei într-o sală de muzeu - adresare către public, dar într-un alt mod, de pe un piedestal.

În slide-ul al nouăsprezecelea, pe un fond static de mare liniștită, într-un răsărit de soare, „Rătăcită ca un val / Pierdut în mare / Într-o unduire descendentă / Mă urmez la nesfârșit”.

În slide-ul 20 apar pozele autoarei scoase dintr-o ladă de amintiri cu cărți și manuscrise; alături de flori de primăvară și o ceașcă de ceai.

În slide-ul 21, „Brațele arcuiesc valuri / Privirile curg îndrăznețe / Peste umbrele pescărușilor / Cununi de lumină mă poartă / Spre lumea falselor certitudini / Spre dorințele din gânduri / Spre marea dinlăuntrul meu". Un val uriaș se sparge în soare formând cununi de lumină.

În slide-ul 22, apare ziarul american, cu miliardarul, iar sub titlul dintr-o secvență anterioară apare o altă poză a autoarei. Decorul e același.

În slide-ul 23, „În întinderea nedesluşită / Translatări de forme şi de gesturi / Îşi scufundă starea în extaz / Şi deşi prezente în lume / Ele încearcă să nu fie".

În slide-ul 24, Doina Drăguț, într-o clipă de inocență, se tăvălește puțin pe covorul de iarbă, ba chiar se dedublează, dar aura care o înconjoară încă de la început (ba o inimă, ba o cunună de flori) nu o părăsește.

Slide-ul 25 prezintă chipul poetei într-un album, ceea ce sugerează vedetismul.

În slide-ul 26, mai multe imagini cu chipul autoarei sunt puse pe glob, ceea ce anticipă ideea de universalitate, de răspândire, de ubicuitate.

În slide-ul 27 - chipul Doinei pe un colier. Un colier întotdeauna te duce cu gândul la transmiterea din generație în generație, de la bătrâni la tineri.

PPS-ul se încheie cu slide-ul 28. Este un final în viziune geometrică, este plin de mișcare: curbele se rotesc continuu dând naștere altor forme care sfârșesc în cercuri concentrice - ceea ce sugerează mișcarea circulară a gândirii, dar și mișcarea elementelor în natură,

pentru că nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ci totul se transformă. Tot aici aflăm și numele autorului: Bendriș Toader, care merită toate felicitările pentru realizarea acestei suite de secvențe.

În acest slide apare jos în dreapta un Click cu o săgeată îndreptată spre un soare. Dacă dăm click pe acest soare, se deschide un nou PPS cu un videoclip intitulat „Lovit de valurile mării", cu o muzică dumnezeiască.

Se lasă acest videoclip deschis și ne întoarcem la PPS-ul nostru, apoi derulăm PPS-ul înapoi, însoțiți de această muzică.

Este ceva fenomenal.

În acest PPS, Doina Drăguț s-a jucat, pur și simplu, cu ea, cu imaginea ei, s-a plimbat prin toate mediile care-i plac, s-a transpus în diferite ipostaze care o fac fericită, așa cum face Goethe cu eroul lui, Faust.

Tranşant

Gălăgie antiparadoxistă

Acum înțeleg eu de ce Ion Pachia Tatomirescu face atâta gălăgie împotriva mea: fiindcă eu nu sunt "de specialitate", adică nu-s filolog de formație, ci "autodidact" – cum mă caracterizează el, deci n-am voie să înființez mișcări literare și nici să scriu literatură!

Parcă e mare greutate de înțeles o avangardă literară! Parcă-ți trebuie studii de "științe filologice" (cum se exprimă dumnealui) ca să faci o avangardă literară! Am citit destule cărți

despre avangarde și "-isme", în mai multe limbi, atât în România, cât și prin țările prin care am lucrat și locuit perioade mai mari de timp (Maroc, Turcia, Statele Unite, Franța).

Uită IPT faptul că există scriitori însemnați, atât în lite-ratura română, cât și străină, care au venit din domenii neliterare: matematicieni (Omar Khayyam, Paul Valery, Ion Barbu), medici (Vasile Voiculescu), avocați (Gib I. Mihăiescu, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Păstorel Teodoreanu), ingineri (Gabriel Chifu), informaticieni, sociologi (Adrian Dinu Rachieru), filozofi (Lucian Blaga), economiști etc., iar alții chiar fără studii superioare sau cu studii neterminate (Mircea Dinescu, Fănuș Neagu, Marin Preda).

IPT mă acuză pe mine că nu sunt filolog, dar nu-l acuză și pe F. Vasiliu de același lucru (F. Vasiliu a terminat facultatea de chimie, dar a scris poezie haiku și eseuri).

Literarul se înnoiește și dezvoltă prin introducerea de elemente și tehnici de creație din afară.

André Breton, de exemplu, care a înființat suprarealismul în anul 1924, era medic psihiatru, nu filolog, și în felul acesta a știut să introducă dicteul automat în scriere.

N-a auzit IPT de interdisciplinaritate (sau transdisciplinaritate) când un specialist într-un domeniu folosește metode din disciplina sa și crează în alt domeniu?

IPT își intitulează un articol "În căutarea paradoxismului pierdut" (parafrazând opera fundamentală a lui Marcel Proust, "În căutarea timpului pierdut"). În 1984, când IPT l-a scris, articolul nu avea acest titlu, dar l-a "ajustat" acum (ianuarie 2011), după împrejurări.

Numai că, așa cum arătam în articolul "Din nou despre paradoxism", publicat în toamna lui 2010, paradoxismul nu numai că nu s-a pierdut, ba chiar a evoluat la nivel internațional: atât prin introducerea lui în diverse dicționare în mai multe limbi, cât mai ales prin aplicarea lui în știință (Teoria Dezert-Smarandache de Raționa-ment Paradoxist și Plauzibil, logica neutrosofică, neutrosofia, nemateria) la NASA, NATO, Universitatea Berkeley etc., prezentat la zeci de conferințe internaționale ori seminarii prin multe țări (China, Australia, SUA, Suedia, India, Spania, Belgia, Bulgaria, Italia, Canada, Indonezia, Rusia, Egipt, Germania, România, Franța, Scoția) – enumerate aproximativ în ordine cronologică.

Paradoxismul a fost de la început pierdut pentru el, dar real pentru alții.

Acum a schimbat placa și afirmă că l-am "plagiat" cu 'grupul disipativ'. Care grup disipativ?!

Căutând în DEX (ed. 1975, p. 270), nu am găsit cuvântul "disipativ" (unii folosesc neologisme bombastice pentru a epata). În Larousse (ed. 2004, p. 372) există "dissipatif/ ive" (care produce ori este sediul unei risipiri de energie), iar în Webster (ed. 1988, p. 397) există "dissipative" cu același sens.

Căutând și pe Google "disipativ grup" am gasit zero situri! Poate ați vrut să ziceți "dissipative group" [grup risipit, răspândit - în engleză], primesc răspunsul de la Google. Și găsesc 118 situri cu sintagma englezească "dissipative group", folosită în tehnică, fără însă a fi conectate cu IPT.

Grupuri risipite/disipative sunt cam toate, deoarece cuprind membri din zone geografice diferite (deci sunt răspândiți, nu-s compacți).

Am găsit până la urmă câteva citări ale disipativ-grupului său în cartea sa "Dicționarul estetico-literar, lingvistic, religios, de teoria comunicației", apărut în editura sa, Aethicus, 2003.

Și nu știu ce legătură ar fi între grupul său disipativ (dacă a existat) și paradoxism? N-am găsit nicio informație publicată pe undeva care să arate conecția.

Să-și scrie manifestele grupului său disipativ, teoria lui, să publice antologii ale grupului disipativ etc. ca lumea să înțeleagă!

Iată ce mai scrie IPT despre el însuși:

"Ion Pachia-Tatomirescu, încă din 1982 – 1984, a vrut să inițieze pe Ovidiu Florentin / Florentin Smarandache în estetica autenticului paradoxism, nu în avangarda „expirată" încă din orizonturile primului război mondial, 1914 – 1918: dadaism, suprarealism, futurism etc., dar n-a avut pe cine, deoarece FS absolvise, în 1979, o facultate de matematică, nu de științe filologice, ca IPT, de litere, limbi străine etc."

Din nou, mă acuză că nu am absolvit filologia, ci matematica (de fapt secția de informatică)!

Numai că, în perioada 1982-1984 (când zice c-a vrut el să mă "inițieze"!), eu eram profesor în Maroc, iar el era în... România!

Și dacă a vrut să mă "inițieze" (să-mi dea lecții – probabil!), de ce n-a specificat acest lucru în cronica sa din 1984 la primul meu volum paradoxist "Sensul nonsensului" (1983), care conținea și primul manifest paradoxist vreodată publicat?

Și-apoi, nu înțeleg de ce ar fi trebuit să mă "inițieze" pe mine, și să nu facă el însuși?! E ridicolă treaba.

Deoarece acea cronică a lui din 1984 îl dă de gol că el nu avusese nicio preocupare în privința paradoxismului înainte de 1984 (dacă ar fi avut, ar fi menționat în propria sa cronică despre paradoxismul meu), mă amenință acum că dacă o public, mă dă în judecată! Cronica sa, pe care mi-a trimis-o chiar el într-o scrisoare, rămâne oricum în facsimil în dosarul meu.

Dacă IPT a reușit s-o convingă pe Chantal Signoret, profesoară la Université de Provence (Aix-en-Provence, Franța), cu care, de fapt, eu îi făcusem cunoștință prin scrisori, și îi dădusem lui adresa dânsei, să nu mă mai traducă pe mine în franceză – IPT era invidios și pe faptul că aveam și eu un volum de poeme tradus în franceză ("Formules pour l'esprit", Éd. Express, Fès, Maroc, 1983), iar el nu, la acea dată (pentru că eu nu sunt poet, ci matematician – i-a motivat el), dar să-l traducă bineînțeles pe el (ceea ce s-a și întâmplat: în 1986 Chantal Signoret traduce o parte din poemele lui IPT apărute în volumul Fulgerul sferic / Éclair sphérique), a crezut că mă poate deposeda în același fel și de paradoxism (eu nefiind "de specialitate"!).

Numai că deja eu publicasem un volum paradoxist conținând și primul manifest paradoxist în anul 1983, pe care el însuși îl recenzase favorabil în 1984, recunoscând un nou curent literar (fără a pretinde că Nichita, ori Sorescu, ori chiar Pachia și alții ar fi avut vreo contribuție la paradoxism). Abia la peste un deceniu (în 1994, după ce apăruseră destule cărți, recenzii, și manifeste despre paradoxism), el și-a schimbat poziția la 180 de grade și a afirmat într-o carte (*Nichita Stănescu și paradoxismul*, Timișoara, Ed. Arutela) că Nichita a înființat paradoxismul, crezând că poate denatura adevărul dacă bagă în față un nume mare, iar mai târziu asociindu-l și pe Marin Sorescu, apoi pe Miron Radu Paraschivescu, Nicolae Labiș etc. Numai că cititorii cunoșteau operele acestor titani ai literaturii române, care nu se ocupaseră de paradoxism.

Iată poezia "Descrierea lui A", din volumul *Epica Magna*, de Nichita Stănescu, Ed. Junimea, Iași, 1978:

DESCRIEREA LUI A

Îl opun pe A lui 1
Nori peste semne.
Explozia inimii în desimea ei
rabdă să se spargă trupul.
Gând cu ancora A,

în zeama gânditoare a creierului.
Credeam că totul vorbește.
A m-a despărțit de auz.
Templu al cuvântului, A,
rugarea trupurilor noastre fumegânde, -
vulturul ți l-am ucis
înzdrăvenind un mormânt,
schimbându-te în lucruri.
Gândire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormânt.
A, te-am facut trup
ca să rămână din trupul meu
după spulberare
A.
Îi opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Lupta care naște înțeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viața-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A,
la steaua cuvântului, A.
Tu care nu ești, A,
cine o să te gândească, cine.
Gîndește-mă tu A, pe mine.
Gîndește-mă tu.
Înmormântându-mă,
A,
trup îmi rămâi, al gândirii.
Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai, înverzit cu iarbă,
uscat de apă
și udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A,
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut

și de faptul că am murit.
În numele iepurilor, A
în numele ierburilor, A
în numele bolovanilor și al nisipurilor
A,
în numele numelui meu, A
depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea
de a fi nemaifiind.
Vorbirăm stelele.
Cântarăm vorbirile.
A, te opun lui 1.

Iată și poemul meu "Istoria Limbii Române", din volumul *Formule pentru spirit*, Ed. Litera, București, 1981, unde IPT zice că l-am "plagiat" pe Nichita Stănescu din poezia anterioară:

ISTORIA LIMBII ROMÂNE
S-au descoperit în pământ
cioburi mari de cuvinte

de pe vremea traco-geților.

(Aceste cuvinte care, pentru a încălzi,
le spargem
și facem cu ele focul
lîngă tîmplă.)

Ele vorbesc stelele, plantele, animalele,
plîng roua și zîmbesc mugurii.
Ele tac liniștea, cîntă mierla
și răsar iarba
și bat briza dinspre partea de răsărit
a inimii.

S-au nimerit pur și simplu două cuvinte comune, "Vorbirăm stelele" la Nichita și "Ele vorbesc stelele" la mine, deși cu înțelesuri diferite și aceste două cuvinte {'(noi - ființe umane) vorbirăm stelele', respectiv '(cuvintele - lucruri abstracte) vorbesc stelele'}, și IPT o ține întruna că am făcut fraudă, că sunt impostor etc.

Repetă de 2-3 ori în același articol că am "plagiat", și în alte articole ale sale scrie acest lucru de mai multe ori, și în cărțile sale.

Se poate înlocui această sintagmă cu alte expresii, de exemplu: "încântă stelele" ori "șoptesc visele" etc.

Pachia nu s-a uitat bine, fiindcă mai sunt două cuvinte comune în aceste două cărți, și anume „pentru a": la Nichita „pentru a dormi" în poemul <simt>, și la mine „pentru a încălzi" în poemul <Istoria Limbii Române>; deci încă un „plagiat"!

Două cuvinte comune se pot găsi în operele multor scriitori!

A trecut IPT la o serie de invective, în stilul său bombastic, la adresa mea: "universitar-gallupist", "antologia smarandachistă", "potrivit nudaismului smarandachios", "americanizarea smarandachismului dadaist-avangardist desuet" și alte aiureli!

IPT mai zice că: "în 1980, Fl. Smarandache nu debutase, deci nu exista ca scriitor în literatura română (ori în altele)".

Acest lucru este fals, deoarece eu debutasem literar în revista "Năzuințe" din Craiova în anul 1979 cu poemul semnificativ "Cifrele au început să vibreze", iar în 1980 fusesem publicat cu poeme chiar de Geo Dumitrescu în "Luceafărul" (București), apoi în "Orizont" (Timișoara), și tot în 1980 apărusem cu un grupaj de versuri în antologia colectivă "Ora planetei", editată

de criticul literar Constantin M. Popa, în cadrul Cenaclului literar <Elena Farago> din Craiova, plachetă publicată de Bilioteca Județeană Dolj.

Tot IPT mai afirmă că: "punându-și volumul de debut, *Formule pentru spirit*, sub un motto dintr-un poem semnat de Marin Sorescu – «Mi-e frig în cămașa asta / De litere / Prin care intră ușor / Toate intemperiile.» –, se relevă "modelul" / "patternul" Sorescu sub pecetea căruia stă smarandachismul."

Aceasta-i altă exagerare pachistă. Nu m-așteptam că, dacă pun un motto dintr-un scriitor, unei cărți pe care am creat-o, înseamnă că "imit" pe acel scriitor!

Tot IPT mai scrie că "oltean-americanul Ovidiu Florentin / Smarandache trebuie să înceteze cu injuriile la adresa genialilor scriitori ai paradoxismului, scriitori de talie universală, Nichita Stănescu, Marin Sorescu ș.a.".

Astea-s minciuni sfruntate ale lui Pachia, printre alte minciuni de-ale lui!

Eu am afirmat doar faptul că ei nu s-au ocupat cu paradoxismul – cum pretinde Pachia, însă am avut întotdeauna o mare admirație pentru Nichita Stănescu și Marin Sorescu, pe care i-am considerat dintotdeauna printre cei mai mari scriitori români ai secolului douăzeci.

Paradoxismul nu urmează avangarda de după primul război mondial, cum crede IPT.

Eu n-am văzut nicio avangardă literară anterioară aplicată în știință.

N-o să-nceapă el acum să pretindă și faptul că el sau alții au aplicat paradoxismul în alte domenii (sau că m-a „inițiat" el cum să fac fiindcă eu eram probabil bătut în cap!), precum: inginerie (fuziunea sensorilor), robotică (detectarea obstacolelor, construirea hărții mediului înconjurător unui robot), medicină (în punerea diag-nosticului unei maladii), automatică (prelucrarea computerizată a datelor), filozofie (generalizarea dialecticii), fizică (paradoxuri cuantice), lingvistică (paradoxuri semantice), logică (generalizarea logicii fuzzy), artă (aut-arta)!

Datorită acestor aplicații științifice ale paradoxismului (prelucrarea automată a informațiilor conflictuale) au fost scrise lucrări de doctorat la diverse universități din: Franța, Canada, Olanda, Polonia, Australia și Statele Unite, dar și de masterat în Algeria și Iran.

Poate au fost și niște experimente livrești 'extreme' în volumul meu "NonPoems", dar acesta-i mai puțin paradoxist (nu toate cărțile mele sunt paradoxiste; eu am scris în diverse stiluri și abordând tematici și domenii multiple; am multe cărți literare neparadoxiste, de exemplu: volumele de călătorii prin vreo 40 de țări, jurnalul intim, volumele de poeme metaforice, piesele de teatru pentru copii, povestirile de adormit copiii, volumul de interviuri, fișele de lecturi literare, poemele haiku, poemele într-un vers).

Eu nu încep acum atacul asupra cărților sale ori atacul la persoană – cum procedează el la adresa mea; mă face: "sinistru", "grobian", "profanator excrementist al paradoxismului" – ce

expresie!; și tocmai eu am ridicat paradoxismul la nivel internațional și i-am demonstrat aplicații reale în știință!), ci în răspunsurile mele la polemicile lui am arătat că nici el, nici alții nu s-au ocupat cu înființarea paradoxismului. Atât!

BIBLIOGRAFIE:

Florentin Smarandache, *Din nou despre paradoxism*, Constelații diamantine, Craiova, Nr. 3, 2010.

Ion Pachia Tatomirescu, *În căutarea paradoxismului pierdut*, Constelații diamantine, Craiova, Nr. 5, 2011. Ianuarie-Februarie 2011

Cine mă înjură

Fragmentul din *jurnalul secret* ținut între 2003-2009 de Alex. Ștefănescu, în care se referă la mine, conține un dialog fabricat de dumnealui.

Mă descrie că aș fi purtat un "ceas de mână care indică ora din fiecare țară de pe Pământ". Astea-s palavre ștefănești! N-am avut niciodată un asemenea ceas. Când călătoream cu avionul, îmi schimbam manual ora după noul fus orar.

Nu am avut vreo ceartă față în față cu Alex Ștefănescu; deci dialogul invocat de el este incorect, imaginar. Iar faptul că i-aș fi dat o carte de 600 de pagini în 2004, cum se exprimă, este o pură minciună. Se pot verifica la biblioteci cărțile mele; nu publicasem până la acea data o carte așa masivă. Alex. Ștefănescu fabulează! Am scris un singur articol criticându-l pe A.Ș., în 2011, ca drept de replică la atacul său din 2009 contra mea. Nu am facut-o nici din ură, nici din supărare, ci pentru a releva exagerările sale. Consider că am dreptul de a răspunde și pe viitor la insultele sale. Eu nu scriu pentru a intra în istoria literară a cuiva, ci pur și simplu din pasiune și fiindcă simt că am ceva de spus. Iar, în ceea ce privește istoria

literară a lui Alex. Ştefănescu... Este părtinitoare, neobiectivă. Să îl citez pe Corneliu Florea: "Marii critici bucureşteni nici nu citesc, ca lumea, cărţile pe care le recenzează, doar le răsfoiesc superficial, apreciază subiectiv în funcţie de bisericuţe şi clanuri literare, obligaţii, simpatii şi antipatii" (din articolul său *Polemos: Cum se ratează un critic lefegiu*).

Iar Dimitrie Grama îi numea "stratul gros de jeg intelectual şi spiritual care domină mass-media şi cultura".

Se practică astăzi o cultură pe interese, deseori dictate, dinăuntru sau din afară...

Iată mai jos un citat în care Alex. Ştefănescu îl linguşeşte pe Ceauşescu, ca să ne fie clar caracterul omului: "Anul instituit drept reper este, după cum ştie o lume întreagă, anul în care la conducerea Partidului Comunist Român a venit tovarăşul Nicolae Ceauşescu, iniţiatorul unei adevărate renaşteri a României. Revirimentul impetuos cunoscut de civilizaţia şi cultura românească aduce un suflu nou şi în domeniul creaţiei literare, care se eliberează de dogmatismul perioadei anterioare. Ca un arc multă vreme comprimat, geniul naţional se destinde energic, dovedind încă odată – ca de atâtea ori în istorie – vitalitatea irepresibilă a spiritului românesc. Din iniţiativa conducătorului partidului şi al ţării se declanşează un proces de restaurare a conştiinţei naţionale, redescoperindu-se tradiţia şi recîştigându-se dreptul de a afirma individualitatea culturii româneşti printre celelalte culturi ale lumii. Totodată se asigură accesul la tot ce este modern şi valoros în literatura

străină, astfel încât se crează o atmosferă de emulație și se cultivă, la scriitorii noștri, o atitudine militantă, animată de înalte idealuri politice, civice și estetice. Aceste schimbări revoluționare petrecute în conștiința literară românească sunt ireversibile. Tot ceea ce are viu literatura noastră astăzi se datorează faptului că trăim și ne manifestăm ca scriitori după 1965." (Text din masivul volum „Omagiu", editat cu prilejul aniversării lui Ceaușescu, venit la putere în 1965.)

Iată cine mă înjură!

Distincții terminologice

Am citit cele trei manifeste 'transmoderniste' ale lui Horia Muntenuș, precum și cel al lui Adrian Lesenciuc.

Desigur, nu se mai poate cu postmodernism, nici cu post-postmodernism etc.

Și faptul ca s-au cheltuit peste 4 miliarde de roni din buget pentru traducerea și publicarea cărților postmoderniste ale lui Cărtărescu, ce nu se vând și nu se citesc în străinătate, arată încă o dată că postmodernismul (inițiat de T. S. Elliott) este perimat...

Într-adevăr, modernism are fiecare epocă. Iar epoca următoare va avea postmodernism. Și astfel mereu. Deci termenul "postmodernism" n-a fost prea fericit ales.

Transmodernitatea poate fi între modernități trecute și modernități viitoare, dar și între modernități în aceeași perioadă, dar la culturi/țări diferite: interconectarea lor.

Aș vrea să văd: procedee de creație transmodernă, teme transmoderne (dacă există).

Și, de asemenea, creații propriu-zise transmoderne, și cum se deosebesc acestea de alte creații, să zicem: tradiționale, suprarealiste, paradoxiste, dadaiste, impresioniste etc.

Transdisciplinaritate și/sau interdisciplinaritate, de asemenea, au existat. De exemplu și în știință, René Descartes a fondat sistemul cartezian care leagă domenii diferite, geometria cu algebra, încă din secolul XVII.

Și vom avea chiar trans-transdiciplinarități și/sau inter-interdisciplinarități ș.a.m.d., mai exact conecțiuni de domenii deja hibride.

Prin postmodernism eu am văzut mai mult experimente literare și intertextualitate, chestiuni care se făcuseră și înainte, dar nu așa de condensat, cred.

De fapt, orice avangardă ori curent literar se bazează pe niște experimente și modalități de creație; deci, orice avangardă și curent literar este... postmodernist!

Pe *internet*, la http://fs.gallup.unm.edu/a/paradoxisme-fr.htm, am relatat că: "Le dictionnaire français fait distinction entre le paradoxisme comme figure réthorique de style, créé par Pierre Fontanier (1765 - 1844), et le paradoxisme comme movement de création, fondé et dirigé par Florentin Smarandache (1980s); ce dernier comprend plusieurs figures réthoriques de style ennumerées en haut (y inclu le paradoxisme comme figure de style)."

Prin anii '80, când mă gândisem la formarea unui curent și stil paradoxist, nu numai literar, dar și în domenii științifice, datorită situației paradoxale în care trăiam, nu știam de existența termenului "paradoxisme" în limba franceză, inițiat de Pierre Fontanier, definit astfel:

"Le paradoxisme est une figure de style qui consiste à réunir sur un même sujet et sous forme paradoxale des attributs apparemment inconciliables mais liés de telle manière à frapper les esprits. Il s'agit d'une figure de rhétorique voisine de l'oxymore."

Iar oximoronul, cu care se înrudește ca stil paradoxismul lui Fontanier, este definit ca: "Oxymoron est une figure de style qui vise à rapprocher deux termes (un nom et un adjectif) que leur sens devrait éloigner, dans une formule en apparence contradictoire."

{Definiții preluate din Wikipedia franceză.}

Însă, din fericire, gramaticianul Pierre Fontanier îl folosise doar ca figură retorică de stil, pe când în cazul meu "paradoxismul" este folosit în sens mult mai larg: ca mișcare literară, incluzând nu numai "atributele ireconciliabile" ale lui Fontanier, dar și oximoronii, anti-clișeele lingvistice, antinomiile, antitezele, contradicțiile, parabolele, deviațiile de sens, vorbirea în răspăr, nonsensul, ciudățeniile, calabururile, parafrazele, paradoxurile, semiparadoxurile etc. și nu doar în literatură, ci și în știință.

Chat încet

Vremea demonlatorilor

cu Janet Nică

Janet Nică: ***Ce face oltenii în America?***

Florentin Smarandache: ***Pe aici face frig...***

Janet Nică: Pe la noi e nasol la sol!

Florentin Smarandache: Nu mai e niciun rasol?

Janet Nică: Avem țurțuri și în suflet. Respirăm zăpadă și gândim ger.

Florentin Smarandache: Faceți dragoste la zero grade!

Janet Nică: Grade, grade, dar degradate...
Foaie verde trei granate!

Florentin Smarandache: In Shal Allah! [= dacă o vrea Allah, fiindcă tot îi scriam unui amic în Egipt].

Janet Nică: Foaie verde ca zăpada, ruginitu-mi-s-a spada și mă rade baba Rada!

Florentin Smarandache: Să alegi ce nu-i de ales din aceste dialoguri pentru anticartea noastră!

Janet Nică: Aleg să alerg, să scriu și să șterg.

Florentin Smarandache: *Eu am publicat un volum de aut-artă, intitulat "cea mai proastă artă din lume", vezi-l-ai pe situl meu.*

Janet Nică: *Deci să scoatem o carte-dialog asemănătoare?*

Florentin Smarandache: *Să dăm apă la moara (de vânt) a dușmanilor.*

Janet Nică: *Noi ne dăm în vânt după furtuni!*

Florentin Smarandache: *Foaie verde de albastru / mă doare un cal măiastru...*

Cine-a scris așa, Nichita?!

Janet Nică: *Unul care nu avea nume și i-au zis... Nichita.*

Florentin Smarandache: *Nu mi-ai spus dacă am mai avut onoarea să mă-njure careva, vreun dușman-prieten?*

Janet Nică: *Cred că sunteți prieten cu toată lumea pentru că nu vă mai înjură nimeni.*

S-a instalat entropia peste toantă România!

Florentin Smarandache: *În România este un haos bine organizat, și o ordine dezorganizată de cei din afară.*

Janet Nică: *Ați vrut să fiți perfect, iar acum suportați consecințele...*

Florentin Smarandache: *Sunt perfect în imperfecțiunea mea!*

Janet Nică: *Sunteți prea deștept, ca să fiți inteligent!*

Florentin Smarandache: *Sunt diplomat în nediplomație - asta-i deficiența!*

Janet Nică: *Un om inteligent e cel care își dă seama că nu-i folosește la nimic să fie deștept.*

Florentin Smarandache: *Cum mai e viața la țară de Duiliu Zamfirescu?*

Janet Nică: *Pe la noi se zice Diliu Zamfirescu.*

Florentin Smarandache: *Diliii-s la conducere.*

Janet Nică: *Nu e specialitatea noastră să avem ciulinii Bădăranului?*

Florentin Smarandache: *Adevărat, acum e vremea oportuniștilor.*

Janet Nică: Cei veniți cu pluta, ne duc cu prețul.

***Florentin Smarandache:** Ce vreme a inculților a fost pe vremea comuniștilor, dar ce va fi acum, va întrece totul!*

Janet Nică: Nu știi că grota grohăie grozav?

***Florentin Smarandache:** Ce mai face amicul-inamic al meu T... N...?*

Janet Nică: L-a coprins entropia...

Visează în suc propriu ca precum castravetele în borcanul de murături...

***Florentin Smarandache:** Am auzit că s-au luat oficialii culturalnici și de Caragiale. De ce?*

Pe Eminescu înțeleg de ce-l înjură, din cauza eseurilor sale politice...

Janet Nică: Pe Eminescu, că era prea serios, pe Caragiale, că era prea neserios.

Românii, la ordinul ăla de afară, trebuie să demoleze ceva...

***Florentin Smarandache:** Dă-mi exemplu de înjurături despre Caragiale.*

Janet Nică: Prost, vulgar, balcanic, mahalagiu, cretin...

E vremea demonlatorilor!

Florentin Smarandache: Și cine-i demolează pe demonlatori?

Denigratorii României sunt astăzi la mare cinste internațională...

Janet Nică: Pupinfundiști internaționali uniți în buget și-n nesimțiri.

Florentin Snarandache: MM e la o lansare de revistă, "Buridava". Când vine și își revine, vă apelează.

Janet Nică: Să mă apeleze! Ale mele cărți de pe site sunt în format .pdf.

Florentin Smarandache: Sunt scanate, ori convertite din word?

Janet Nică: Din word. Sunt bune ambele amândouă variantele...

Florentin Smarandache: Ei, acum plec la cumpărături necumpărate!

Atitudini antecontemporane

cu Olga Popescu

***Florentin Smarandache**: Superolga răsfățată, ești ireală. Nu exiști decât in vis...*

Ești eroina celei mai recente cărți pe care am publicat-o...

Blog-ul nostru, florentinesc-olgesc, este inclus în "Mnemografiile" mele.

Ce mai face arta vâlceană?

***Olga Popescu**: Sunt eroină?!*

Aș vrea să citesc, dar nu se deschide .pdf-ul. Abia aștept să văd despre ce e vorba!

Arta face bine. Lucrează.

***Florentin Smarandache**: Dar teoria S-negată?*

"Variante la aceeași olgă" ... începând cu pagina 51.

Aștept să-mi faci și tu portretul (paradoxist)!

***Olga Popescu:** Vernisaj pe 17 aprilie la Râmnicu Vâlcea, "Atitudini contemporane", de Olga Popescu.*

***Florentin Smarandache**: Ooo, felicitări Olguța pentru vernisaj. Eu aș fi făcut... "Atitudini anticontemporane". Sau "antecontemporane".*

***Olga Popescu:** Păi să facem, ce zici?*

***Florentin Smarandache**: Desigur. Fiindcă reacțiile generale îți atrag sentimente opuse (ca-n paradoxism).*

***Olga Popescu:** !*

***Florentin Smarandache**: Olguța, lucrezi la un proiect de S-negare?*

Olga Popescu: *Normal. La vară, când am timp, trebuie să aplic teoria la imaginile lui Dubuffet. Am vorbit cu o doamnă foarte drăguță de la Craiova căreia tu m-ai recomandat. De acolo cred că știi.*

Florentin Smarandache: *Doamnele acelea pot fi geloase pe superfrumusețea ta...*

Olga Popescu: *Hahahaha!*

Florentin Smarandache: *Ce (anti)pictezi de Florii?*

Olga Popescu: *De Florii doar plimbări. Fără picturi și anti-picturi. Aștept să termin pregătirile de Paște, apoi pictez. Acum încă spăl geamuri.*

Florentin Smarandache: *Fă și din spălatul geamurilor o... artă!*

Olga Popescu: *Așa aș fi făcut, dar toată lumea voia să mai vadă prin ele.*

Florentin Smarandache: *Olga-Volga, ai văzut ce-am strâns?*

Olga Popescu: *Nici n-am știut c-avem blog!*

Florentin Smarandache: ***Beautiful Olga, am început noi mai demult un proiect de artă smarandaco-popească (hibridă, pe dos cumva). Eu ți-am și trimis ceva imagini, ca să le deformezi... antiartistic. Dar văd că ai abandonat proiectul care avea să ne facă (anti)celebri. Aștept și de la tine... un sărut pictural măcar!***

Despre paradoxism

cu Tudor Iosifaru

Tudor Iosifaru: *Fotografia paradoxistă "Ne-am săturat de... foame!" a apărut pe data de 7 februarie 2003, pe pagina 1 a ziarului "Monitorul de Vâlcea".*

Florentin Smarandache: *Mulțumesc, un frumos și plastic distih paradoxist (aranjat ca atare).*

Tudor Iosifaru: *Cine zicea că paradoxismul este doar o "invenție" a unor "intelectuali blazați, puși pe șotii"?!?*

Florentin Smarandache: *Chiar, cine zicea așa ceva?*

Și de ce blazat, când eu am scris în cărți în n stiluri diferite, nu manierist precum Franc Simulescu (îi citești câteva poeme, și celelalte sunt la fel), ce mă-njura prin "Info Plus"... Tocmai el, care aud că n-are nici studii (doar liceul)!

Tudor Iosifaru: *Trăim cu contradicții, le îmbinăm, le absorbim vrând-nevrând.*

Florentin Smarandache: *Paradoxismele titlurilor de articole în ziare, ale reclamelor, ale protestelor publice nu pot fi trecute cu vederea, indiferent de ranchiuna care mi-o poartă unii prin Vâlcea - oameni cărora eu nu le-am făcut nimic...*

Folclorul conține nostime paradoxisme, și va continua să producă; cât adevar este în ele! Iată un alt exemplu, celebru, din fotbal: "Cea mai bună apărare / este atacul!" Fiindcă cineva mă acuza că, după dispariția mea, paradoxismul va înceta - cum s-a întâmplat cu dadaismul de pildă.

Unii confundă paradoxismul cu dadaismul din cauza, probabil, a celui de-al treilea manifest paradoxist, care avea unele exagerări experimentale și lingvistice. Dar esența paradoxismului se bazează pe contradicții, antiteze,

paradoxuri, în vreme ce dadaismul pe non-sens și aiureli. În paradoxism, latura oximoronică are sens, pe cand în dadaism nu există nici un sens - aceasta-i marea deosebire!

În toate eseurile pe care le-am citit despre dadaism, și-n română, engleză, sau franceză, n-au auzit pe nimeni să considere vreo "latură oximoronică a dadaismului".

N-am văzut nicăieri vreo pesoană să asocieze dadaismul cu... oximoronii.

Dadaismul a devenit sinonim cu neînțelesul, pe când paradoxismul are un înțeles profund. Paradoxismul este sinonim, **in largo sensu**, *cu SCRIEREA PE DOS.*

Tudor Iosifaru: *Vreți să spuneți că para-doxismul este inteligibil, spre deosebire de dadaism.*

Florentin Smarandache: *Din păcate, afirmația unora este total falsă ("total fals" nu este un pleonasm: în logicile moderne, fuzzy și neutro-sofică, se merge pe grade de falsitate, grade de adevăr, și grade de neutru/necunoscut).*

Paradoxismul se bazează pe realitate, pe cotidian, n-are de-a face cu dadaismul. Există paradoxism și în știință, chiar în matematică (idei opuse, dar amândouă adevărate), ca să nu mai vorbim de filozofie.

De ce multele titluri de articole, mai ales din ziare, sunt în răspăr? Pentru ca șochează, atâță atenția. Dadaismul a murit, nimeni nu-l mai folosește. Contradicțiile vor dăinui pe vecie, nu-i posibil fără ele – că le place unora care manipulează mass-media sau nu.

Fără să mai vorbesc despre comentarea și definirea paradoxismului în reviste internaționale științifice, precum "Sciences et Avenir" din Paris (No. 135, Juin-Juillet 2003, p. 54), unde există și o notă de 1/2 pagină intitulată "La figure du paradoxisme" de Noemi Pizarosso.

De altfel, întregul număr este dedicat paradoxurilor în știință (matematică, fizică, economie, filozofie), care nu pot fi negate. Ele EXISTĂ.

Apelez la știință, pentru că literatura și arta sunt privite derizoriu în multe cercuri, iar în Occident, ce să mai vorbim! Un scriitor nu poate trăi din scris aici (doar 2-3% dintre ei), iar universitatea mea nu m-ar sponsoriza să merg la o conferință de literatură, dar la cele științifice m-a sponsorizat de nenumărate ori (chiar și-n China, de pildă, în 2002).

Tudor Iosifaru: *Am citit cu interes apendicele "Postmodernismul și Non-Arta: manifest pentru arta adevărată și propuneri pentru o metodologie de lucru" - despre relația artă/non-artă, din volumul "Arta - concept și istoric", de Eugen Cojocaru, Ed. Clusium, Cluj-Napoca, pp. 138-182, 2003.*

Florentin Smarandache: *Idei care m-au preocupat și pe mine.*

Și aut-arta este o luare în derâdere a artelor (prea!) postmoderne, a "bâlciului artistic", este o exagerare, o persiflare și demistificare, o gomflare a pretențiilor postmoderniste...

Trăim cu contradicții, le îmbinăm, le absorbim vrând-nevrând.

Al doilea album al meu (bineînțeles, în stilul meu: pe dos, în răspăr, contra-timp, experimental până-n ultima fază!): "oUTER-aRT, the Worst Possible Art in the World!", 2002. Să nu vă surprindă titlul, așa creez eu...(!)

Am și creat un Club Internațional de Outer-Art pe Internet la:

http://clubs.yahoo.com/clubs/outerart

Acolo sunt înregistrați zeci de artiști străini care au aderat la acest (anti)curent al meu în artă, iar cam o duzină de asemenea picturi am pus în situl meu la:

http://fs.gallup.unm.edu/a/outer-art.htm.

Muzică numerică

cu Dragoș Constantinescu

Dragoș Constantinescu: *Voi putea compune muzică experimentală. Partiturile rezultate vor fi interpretate o parte cu muzică la computer, iar altele cu orchestra simfonică sau cu grupuri vocale sau instrumentale din liceu.*

Florentin Smarandache: *Foarte interesant. Te-ai gandit la crearea de "muzică numerică": notelor li se asociază numere, apoi o secvență (sau șir) de numere este convertit în note muzicale. Deci, pot fi cântate șiruri clasice. Multe secvențe (șiruri) de numere au anumite pattern-uri care crează, prin translatare în note muzicale, refrene. Experimentele tale muzicalo-matematico-computeriste sunt pe gustul meu, mă preocupau de mult lingvistica și poetica matematică ale lui Solomon Marcus și - în ultimii ani - inteligența artificială.*

Europa, desculț(ă)

cu Octavian Blaga

Florentin Smarandache: ***Pregnant, expresiv titlul serii tale de poezie de la Bruxelles, "Europa, desculț", pe care l-am văzut în FaceBook.***

La fel ca Badea Cârțan ne simțim noi, românii, 'desculți' în fața occidentalilor? Avem încă sentimente de inferioritate?

Octavian Blaga: ***Ei, noi suntem paradoxali și paradoxiști. Când cu superioritatea, când cu inferioritatea. Campioni la ambele!***

Acum, sigur că umblăm desculți și fiindcă suntem săraci, dar umblăm desculți și după ce ne încălțăm, fiindcă vrem să simțim pământul sub picioare, să comunicăm cu acesta...

Florentin Smarandache: *Scrisesem și eu, demult, un vers: "Eu umblu desculț pe cuvinte"...*

Octavian Blaga: Frumos, dar periculos. Uneori, e mai ușor să calci desculț pe cuie, decât pe cuvinte.

În românește, "desculț" te plimbă mai mult prin semantică. Am încercat traducerea ciclului în 5 limbi europene și nicio limbă nu are un echivalent care să acopere gândul românesc...

Florentin Smarandache: *Îți doresc succese la seara de poezie europeană a țăranului bărbos foarte, ajuns orășean și odată orădean, care umblă desculț în suflet și în pantofi de piele pe afară, omagiat de simpaticul ardelean-canadian Florea Corneliu. Ține-mă la curent din Europa, desculț(ă)...*

Octavian Blaga: Fiind la Bruxelles, trebuie să operăm cu pluralul... politic "succesuri". Mulțumesc, mulțumescuri!

Nadir atent

Florentin Smarandache: Vă mulţumesc, stimaţi listaşi din grupul [nadir_latent], pentru reacţiile negative la distihurile mele paradoxiste. Gheorghe Grigurcu zicea că un scriitor devine mai interesant atunci când este controversat, decât plat... Publicitatea negativă atrage - încă o dată, vă rămân îndatorat.

Sunt persoane în acest grup care mă critică chiar înainte de a-mi apare vreo carte!... Persoane care-mi poartă ostilitate pentru orice scriu, şi-asta e bine, constituie un impuls. Îmi cer scuze că nu am timp să mă cert cu toţi, dar din când în când voi mai răspunde la provocări.

Înțeleg că acum creațiile merg pe grupări (ca să nu zic găști) literare, artistice, chiar științifice, iar criteriul axiologic este bazat pe motive politice, ideologice, partinice, de grup...

Acest volum *[Distihuri paradoxiste]* este un experiment și faptul că a stârnit reacții opuse era de așteptat, și-a atins scopul. Paradoxismul trebuie receptat... în mod paradoxist! [Un paradox și o tautologie în același timp].

Da, stilul este diferit, poate șocant.

Pictorul Liu, autorul imaginilor din volum, un chinez locuind în Canada, s-a considerat el singur paradoxist în stil; am dat de el din întâmplare pe internet.

Viorel Zaicu: S-a realizat și paradoxul suprem: publicarea unei cărți de valoare egală cu a oricărei alte cărți niciodată publicată.

Florentin Smarandache: Aserțiunea are, cum a remarcat și C. Nicollet, dublu înțeles: că s-a publicat o carte foarte proastă (adică nu merită efortul de-a fi publicată), dar și că s-a publicat o carte excepțională (adică așa cum nu s-a mai publicat niciodată vreo carte până acum).

Acesta este paradoxismul involuntar, țâșnit spontan, pentru care îl felicit pe Viorel Zaicu (ajuns paradoxist fără să știe).

Acest Viorel Zaicu este nedrept când afirma că .pdf-ul nu se vede, sau că e cu greşeli. Cred că el nu dispune de soft-ul necesar (de fapt, cu un Adobe Reader 5.0, gratuit de pe Internet, ar putea vedea uşor cartea).

Dar omul a vrut cu orice preţ să critice şi el - desigur, dreptul lui.

Formatul dat de editori este frumos, să fim serioşi, iar picturile chinezului Liu (din întâmplare are acelaşi nume de familie cu traducătorul cărţii mele de logică în limba chineză, pe care l-am întâlnit astă-vară la Beijing la ICM2002, congres de care ştii) se văd clar.

Eu m-am declarat mulţumit de eforturile şi calitatea editurii LiterNet, şi-i felicit, în special pe Iulia Cojocariu, pe care nu o cunosc personal (deşi, în iarna aceasta, pierzând avionul la Paris, din cauza vremii, am stat o zi şi-o noapte în capitala luminilor, nu mai fusesem din 1992, dar nereuşind să intru în legătură cu niciunul dintre cunoscuţii francezi şi romani de acolo - şi mă refer în special la Iulia şi la cercetătorul de la ONERA Dr. Jean Dezert, pe care însă o să-l întâlnesc vara ce vine în Australia la conferinţă).

Şi, a propos de Paris, am fost la Theatre de la Hachette, unde piesele lui Ionescu, care l-au impus în teatrul absurdului [din nou avangarda], „Cântăreaţă cheală" şi „Scaunele", se joacă şi în prezent (timp de 46 de ani continuu!). Ştiţi cum e, după un timp, avangarda devine tradiţie, iar paradoxurile lucruri comune.

Ionesco afirma „Din eșec în eșec am ajuns la victorie!". Mai târziu poate voi fi și eu mândru de eșecul distihurilor paradoxiste (!).

Cartea cuprinde multe culegeri din folclor, cum a remarcat Dan Iancu, deci paradoxismul natural - care există indiferent de voință sau nevoință, plăcerea ori neplăcerea mea ori a altora.

A spune că paradoxismul are valoare „nulă" sau că sunt „găselnițe ridicole", cum afirmă un anonim fără curaj, <a...d...@y...>, înseamnă să anulezi chiar folclorul.

Eu nu am inventat paradoxismul, ci l-am descoperit; el există de la începuturile literaturii.

Folclorul, din punctul meu de vedere, ține într-adevăr de fundamentele literaturii. Cam totul pornește sau este influențat de el (venind chiar și din subconștientul nostru, fără să ne dăm seama vreau să zic).

„Sunt clișee peste clișee", mai afirmă strașnic ascunsul <a...d...@y...>; cred că n-a citit manifestele paradoxiste, unde se menționează despre clișee (în special cele lingvistice) că sunt luate în contra-sens, că sunt deasamblate, ci nu clișee peste clișee.

Ați studiat OULIPO? Să vedeți acolo câtă combinatorică (matematică) s-a infuzat în literatură! [Quéneau, favoritul meu, Pérecq, Le Lionnais etc.].

Okay, putem aborda problema că o aplicare a logicilor neclasice în literatură. Astăzi este în mare alertă interdisciplinaritatea [unii o numesc transdisciplinaritate (B. Nicolescu), adică integrare mai organică decât prima].

Bogdan Suceavă: Nu este oare creaţia „paradoxista" în literatura - facilă? Adică: odată ce ai dat o reţetă de a produce ceva (poeme de exemplu), nu ai redus genul literar la un mod de generare, sărăcind posibilele evoluţii viitoare? O argumentaţie că aceste distihuri, de exemplu, nu sunt facile - ar contribui probabil la bună înţelegere şi a manifestului literar la care s-a făcut referinţă aici.

Florentin Smarandache: Răspunsul este da şi nu. Da, deoarece s-a epuizat acea reţetă (eu aş zice algoritm, procedeu). Nu, deoarece se pot inventa altele.

Importanţă acestor tehnici constă în implementarea lor, deci în *artificial intelligence*, în programare, în creaţii asistate de computer - aţi putea compara cu CAD (*computer assisted design*).

Desigur, ştiu că mulţi puri literatori şi oameni de artă sunt împotriva imixtiunii ştiinţei în domeniul lor. Însă aceasta există.

Eu le-aș numi *cyber*-poeme, *cyber*-nuvele etc. [dar nu cele puse pur și simplu pe internet, ci acele rezultate (*output*) ale unor *soft*-uri].

În acest sens, am savurat cărțile lui Solomon Marcus și Levitschi despre „poetică matematică" și „lingvistică matematică".

Bogdan Suceava: De ce este lectura unor astfel de creații plăcută? Rămân cu sentimentul că aici se afla o oarecare neînțelegere: scriem pentru plăcerea aproapelui (de a citi), sau scriem doar că exercițiu intelectual solitar? Dacă ne pasă de cititor, atunci șlefuim textul și ne gândim și la o soluție literară elegantă care să motiveze lectura.

Florentin Smarandache: Pentru unii este plăcută, pentru alții nu! *Hasta la vista!* De pildă, mie nu îmi place să citesc pasaje baroc întinse - dar asta nu înseamnă că ele nu sunt bune sau că nu trezesc sentimente altora.

Distihurile paradoxiste sunt și ca niște aforisme dacă vreți, multe născocite în popor ('de la lume adunate și-napoi la lume date'). Păi, să fim recunoscători acum, la o petrecere să zicem, când spui vecinului de pahar: „Beauuu/până cade nevastă-mea sub masă!" (deci, beau eu, dar se-mbată... nevastă-mea... ironic spus, pe dos... distih paradoxist) nu-i stârnește

un zâmbet sau chiar râs cu poftă vecinului? Au o savoare, o dulceață în ele. Aceasta este imanența literaturii orale (vezi E. Negrici).

A, că sunt și semi-docți care nu-și coboară ei nasul la folclor, care creează chipurile nu știu cât de super-academic (și sfârșesc prin a nu-i citi mai nimeni!), care-și dau nu știu ce aere de atoatecunoscători și au impresia că ei sunt centrul pământului și că numai ideile și preferințele lor contează... e altă poveste.

În privința veleitarismului, cred că toți, până a deveni un nume, sunt veleitari, cu excepția lui <a...d...@y...> care e probabil o mare personalitate!

Eu nu oblig pe nimeni să adere la, ori să admire, creația-mi literară. Dar am impresia că este cunoscută doar latura experimentală a literaturii mele. Eu am scris și poeme ne-experimentale: metaforice, cuminți (poeme într-un vers, poeme semi-haiku, deoarece nu respectă întocmai regulile silabelor și nici ale motivelor... Adrian le numește pseudo-haiku). O să afișez câteva în acest grup, și aștept critici la text, nu reproșuri generale, spumoase precum cele anterioare privind paradoxismul. Am scris în multe stiluri, cât mai diferite, dar n-am pus pseudonime diferite pe fiecare carte în stil diferit precum a făcut Fernando Pessoa. Un prieten din Timișoara mi-a mărturisit că „Smarandache" nu e nume poetic!

Și, o altă remarcă, generală, mi-aduc aminte din anii trecuți, tot în acest grup, când Răzvan Adam dacă nu mă înșel, secondat de Mircea Țuglea (pentru că erau numai certuri în grup), făceau apel la o „empatie": adică înțelegere și acceptare și a ideilor care ne sunt adverse - acceptare fără a fi neapărat de acord cu ideea opusă, dar înțelegere a faptului că idei opuse nouă EXISTĂ. Deci, conviețuirea contrariilor (adică: dialectica hegeliană, paradoxism, neutrosofie) se întâmplă în viața noastră de zi cu zi... și se va întâmpla la infinit, nimeni nu poate nega acest lucru.

Referitor la paradoxism ca „ultimă avangardă", observ cum acei care m-au apostrofat au folosit citate trunchiate (procedeu vechi, folosit de totalitariști împotriva disidenților); sintagma corectă era „ultima avangarda a secolului XX", deoarece avangarde au fost și vor mai fi - din nou trebuie să specific: indiferent dacă vrem noi sau nu! Înnoirile literare și artistice se fac prin aceste avangarde - a se vedea, de pildă, în arta americană, curentul „outsider art", sau tehnicile de artă hibridă etc. O să fiți împotrivă? Aveți tot dreptul, dar ele există! Punct.

Multe teorii, chiar și-n știință, sunt întoarse pe dos astăzi, de pildă în logicile moderne unde sunt negate principiile logicii booleene (clasice); chiar teoria relativității lui Einstein este contestată de fizicieni renumiți (deoarece aceasta se bazează pe viteza luminii, axiomatizata că barieră a vitezelor în univers, în vreme ce tot mai mulți cercetători consideră că există viteze supraluminale).

Sunt și acestea un fel de avangarde în știință.

În „Third anthology on paradoxism", 2000, am selectat și cuprins distihuri paradoxiste, tautologice, dualiste de la 40 scriitori din vreo 10 țări cu texte în 5-6 limbi; o să spuneți acum că și aceștia dau dovadă de „paremiologie tembelă" în limbile lor native, că sunt veleitari, și au valoare nulă; puteți spune, desigur, hârtia/site-ul suporta orice; dar se poate afirma și opusul: *de gustibus non disputandum!*

Sunt destui scriitori care admiră paradoxismul - dovadă: vezi și "Antologia paradoxistă internațională", vol. II, cu 100 scriitori de pe glob.

Nu trebuie să ponegrim folclorul, și nu tot folclorul este format din cântece de metrou.

Am scris și eu „Cântece de mahala", pentru care am avut marea plăcere să fiu înfierat și în reviste din țară („România mare", de pildă, spre bucuria unora din țara care m-au anunțat imediat), dar și în acest grup. Însă, nu m-am supărat. Prietenul Rezuș le-a dat o formă .pdf excelentă câtorva dintre ele.

Tot din cauza acestor mahalagisme (am căutat să extrag poeticul din vulg), am fost practic scos din Asociația Omenilor de Știință (românească), filiala New York. Eu nu știu ce legătură aveau una cu alta, dar oamenii sunt răzbunători.

Bogdan Suceavă: Ar fi multe aspecte de discutat pe marginea recentului volum de distihuri al dlui profesor Smarandache, publicat de LiterNet. Dânsul a oferit câteva utile explicații aici, pe care aș dori să le avem în vedere ca punct de plecare pentru câteva remarci.

Florentin Smarandache: Am impresia că nu s-a citit introducerea atent. Și altceva, introducerea este scurtată (eu mi-am dat acceptul, recunosc).

Topica nu e chiar așa răsuflată, cum cred domniile voastre, fiindcă paradoxismul se aplică în știință. Da, ați auzit bine.

Se folosește la prelucrarea informațiilor contradictorii în *information fusion, neural network, decision making* etc. Vezi situl de la York University, Canada:

http://at.yorku.că/cgi-bin/amca/cajx-01,

unde se găsesc și abstractele mai multor articole.

Și nu cred că există o bibliotecă întreagă despre această aplicație, subiect este destul de nou.

Sorry, misters Bogdan și Rezuș!

Depinde ce înțelege fiecare prin poezie. Noțiunile, în sfera umană, n-au un contur exact, ori putem spune că fron-tierele/separările între noțiuni sunt *fuzzy*.

În linii foarte generale: Basarab Nicolescu a continuat teoria dinamicii contradicţiilor a lui Lupaşcu. Un cercetător al celor doi este în prezent profesorul elveţian Joseph Brenner.

În cărţile sale de filozofie, Lupaşcu pleda pentru logica terţului inclus (atenţie: în logica aristoteliană există terţul exclus, adică nu există altă posibilitate în afară de adevărat sau fals). Nicolescu şi Lupaşcu considerau, în cadrul dinamicii contradicţiilor, că acestea se rezolvă în starea-T (aceea a terţului inclus, nu exclus).

Nicolescu este şi adeptul transdisciplinarităţii. Cam de aici au rezultat şi teoremele poetice ale sale, plus nişte congrese.

Există în limbajul copiilor „vorbirea păsărească", şi anume: după fiecare silabă se intercalau particule: pa, pe, po, pi, pu, depinzând de vocală anterioară, fiind acesta un mod de... codificare. Stârneşte râsul, da: 'Măpă dupuc lapa maparepe' (toate silabele accentuate), adică 'mă duc la mare'. Referirea era metaforica.

Bogdan Suceavă: A fost invocată aici expresia „Beau eu/până cade nevastă-mea".

Florentin Smarandache: Nu doar folclorul, dar găsiţi şi multe titluri de articole în ziare, sau ştiri care caută contradictoriul. Sunt mai picante în acest fel.

Bogdan Suceavă: S-a menționat că aici alăturarea de contrarii ar putea fi sursa umorului.

Florentin Smarandache: Nu doar sursă a umorului, dar și a stupefacției, mirării, indignării (știu că asta o să-ți placă).

Bogdan Suceavă: Nu cred asta, cred că paradoxul nu este sursă a umorului, cel puțin nu în exemplul citat. Această expresie se înscrie în categoria de glume „mecanice", capitolul unu, secțiunea unu din 'Teoria râsului' a lui H.Bergson. Dacă ne amuză această expresie - e pentru că acțiunea mimează resortul care sare din cutie, așa cum e descris de Bergson. Nu cred că plăcerea lecturii unor astfel de distihuri ar putea fi tocmai sursă de umor; nu toate au în comun așa ceva și, cele care conțin un oarecare umor, îl datorează mai degrabă modelului mecanic decât antonimiei.

Florentin Smarandache: Nu-s neapărat glume mecanice; în fond, depind de autorii respectivi, și de cititori - cum le receptează.

Bogdan Suceavă: Câtă matematică în literatură? Îmi voi îngădui să susțin că cel mai bine ar fi deloc. (Și vă spun asta după o zi întreagă de făcut matematică.) Lucrurile trebuie păstrate în compartimente separate: teoria literară să nu preceadă poemul sau proza, matematica sau fizica sau alte arte abstracte să își păstreze delicatele fruntarii. Asta e valabil și despre *cyber*-literaturnice strădanii (dacă vreodată vom ajunge și acolo). Altfel nu am reușit să ne înțelegem între noi. Nu știu ce treabă au spațiile Banach (despre care eventual se poate scrie o teză) într-un poem și ce pot ele comunica unui cititor obișnuit.

Florentin Smarandache: Literatură, cum zicea Gabriel Prăjitura, se scrie cu toate cuvintele. Orice cuvânt își poate găsi loc dacă i se crează context favorabil.

Spațiul Banach este separabil, chiar spațiul în care trăim, înzestrat cu o metrică. Dar cititorul obișnuit n-are nevoie să știe definiția sa, înțelege un spațiu științific.

Bogdan Suceavă: E o chestiune de specialitate, anul III la București, curs opțional, first graduate year în S.U.A., probabil, așadar pentru cine scriem? Ce ne facem cu sora/fratele filolog care vrea și ea/el să asculte o poveste? Știm bine că dânșii nu au fost prea interesați încă din vechime de aceste detalii tehnice. Ne întâlnim pe tărâmul literaturii ca într-un spațiu comun, sau nu?

Florentin Smarandache: Camil Petrescu afirma că lite-ratura se extinde prin asimilarea de procedee neliterare.
Iar în ceea ce privește SF-ul (mai multe discuţii în acest grup), cred că un asemenea scriitor trebuie să aibă și cunoștințe științifice. Se întâmplă că prevederi din literatura SF să devină realităţi mai târziu.

Bogdan Suceavă: Să trecem acum la exemple. Nimeni nu a încercat să prezinte 'Poetica matematica' drept literatură, ci drept un amplu eseu despre posibile conexiuni între diferite domenii, o lucrare de interes în semiotică și teoria limbajelor. Alt exemplu, eu nu știu că Dan Iancu, și el trecător prin cele matematicești, invocat aici de Dan Masca, să fi comis nimic excesiv inundat de termeni tehnici.

Florentin Smarandache: N-ați zis nimic de postmoderniști, generația 80, probabil este sub-reprezentată pe această listă. Mi-amintesc, un vers al unui astfel de poet era, pur și simplu, „sinx^2 + cosx^2=1", o formulă trigonometrică, și nu părea deloc forțată în poem!
Sau, ce-ați zice de ermetism? Se încearcă astăzi revenirea la tradiționalism?

Bogdan Suceavă: Blasfemie: nici măcar în poemul din care ne-am inspirat în numirea acestui e-group nu ni se pare că termenii matematici excedează conţinutul literar. Ori, ne aflăm într-o situaţie limită: discutăm aici despre un proiect literar, paradoxismul, care are la bază o idee dintr-o arie neliterară (e totuşi o idee de logică), dar care ne propune un rezultat literar. Aici cred că avem de-a face cu o foarte mare confuzie şi cu marea particularitate a situaţiei. Cred că nu înţelegem prin literatura unul şi acelaşi lucru. Dacă pentru unii literatura e o aventură, o explorare a limbajului, a logicii, a conceptelor, pentru alţii ea se desfăşoară în termeni de personaje, ritm al prozei, dinamică, coerentă şi credibilitate literară. Dl. Smarandache nu are nici o ezitare în a cere cititorului să îl urmeze în spaţiul lingvistic particular de unde această idee probabil a venit. O face atât în sens logic, cât şi al limbajului. Chiar şi acolo unde ne propune texte neparadoxiste, un oarecare exces rămâne.

Florentin Smarandache: V-am mai spus că am scris şi poezie tradiţionalistă, nimeni nu cunoaşte latura asta. Indiferent ce scriu, lumea interpretează că... paradoxist (de-acum înainte trebuie să specific „neparadoxist").

Au fost şi astfel de cronici/recenzii, la cărţi de-ale mele neexperimentale, receptându-le ca... paradoxiste, şi-au provocat confuzii...

Bogdan Suceavă: Eu nu aș avea curajul acesta: mai degrabă mi-aș dori să pun la dispoziția cititorului imagini cât mai accesibile, într-un limbaj cât mai simplu.

Florentin Smarandache: Sigur, depinde și la ce fel de cititor te adresezi - că sunt și aici pe categorii.

Bogdan Suceavă: Cred că e foarte greu să scrii simplu, coerent, și să atingi și profunzimea pe care o așteaptă cititorul de azi. E și-așa destul de rău că literatura e în concurență cu filmele (cum să citești o narațiune când la televizor e o comedie cu Ray Romano?), cu internetul, cu politica sau cu fotbalul. Și atunci, e cazul oare să propunem acte literare care ar putea fi interpretate ca o bruscare a cititorului? Ca o tentativă de a epata?

Florentin Smarandache: Așa este perceput paradoxismul, că o tentativă de a epata, de aceea și reacțiile negative. Dar, am dat exemple simple, unele din folclor... Deci, este natural.

Bogdan Suceavă: Cam atât despre matematică în literatură și despre gândul că cel mai bine ar fi deloc.

Acum despre folclor, în continuarea pasajului dlui profesor Smarandache. Sunt convins că orice studiu serios, bine fundamentat academic, asupra paradoxurilor în folclor, ar putea fi interesant.

E probabil ceva ce ține de antropologie sau de studiul folclorului, nu sunt foarte sigur în ce direcție de cercetare se încadrează asta.

Dar, fără a minimiza cu ceva rolul și rostul folclorului, cred că astfel de colecții de expresii care spun ceva & conțin contrarii nu aruncă nici o lumină asupra folclorului în sine, pe lângă faptul că nici nu sunt o realizare literară de performanță. Dacă e vorba de conexiunea literaturii culte cu folclorul, parcă totuși Alecsandri a reușit cel mai bine.

Florentin Smarandache: Da, un studiu privind paradoxismul involuntar în folclor s-ar merita.

Bogdan Suceavă: Atunci când am amintit aici receptarea academică a lucrărilor dlui Smarandache am făcut-o pentru a nu da de înțeles că intenționez una dintre acele critici ne-nuanțate cu care, se pare, dânsul este obișnuit.

Florentin Smarandache: Abia acum îmi fac puțin timp să răspund la câteva mesaje.

M-aștept am la un duel sportiv, nu plin de ură sau minciuni, ca de pildă:

→ Cineva afirmă că toate editurile și editorii mă refuză. Nu, zău! Care anume? Să-mi dea măcar un exemplu! Eu n-am contactat decât puține edituri care mi-au publicat niște cărți.

→ Că toate revistele mă refuză. Ce vorbești? Dă-mi un exemplu! De ani de zile n-am mai expediat manuscrise la vreo revistă literară; mă mir că n-a zis că toate editurile și revistele din întreaga lume! Ar fi fost o performanță!

→ Că cei de la 'Viața românească' s-au săturat de mine. Ei, nu mai spune! Eu nu-mi amintesc să fi trimis vreodată vreun manuscris la acea revistă; iar pe-aici nu se-nghesuie nimeni după o asemenea revistă!

→ Că editurile din Craiova, Oradea sunt obscure; probabil consideră că cele din București sunt neobscure [am publicat și la edituri din București]; dar, privite din Occident, și editurile din București sunt obscure.

→ Despre fabulațiile lui Adrian la adresa mea, n-am ce spune, decât că oricine poate fabula orice la adresa oricui; cât despre „neimportantă" lui Lupașcu și Nicolescu (care a scris o carte-eseu foarte densă despre Ion Barbu – Dan Barbilian), probabil din cauza dinamicii contradicțiilor (și-a paradoxurilor) nu-i agrează, vreau să-i dezamăgesc

atoateștiutele, spunându-i că se lucrează la traducerea lui Lupașcu în engleză; Lupașcu e un filozof, nu logician.

→ Cică distihurile n-au fior liric; pentru fior liric trebuie să fie și cititor inițiat, cu simț liric; și nu întotdeauna se urmărește doar fiorul liric, ci și aforistica etc.

→ Eu nu am afirmat că 'NUMAI succesul la public' contează axiologic, ci am spus că 'ȘI succesul la public' contează.

→ Respingerea *ab initio* a lui Bogdan de-a citi eseul distihurilor integral este neprincipială; nu poți judeca în spirit *fair play* citind doar pe părți ori pe sărite.

→ Iată și cum a fost recenzată traducerea în limba sârbă a distihurilor paradoxiste în baza germană de date, de pe internet [*Zentralblatt* nu e o revistă 'obscură', așa cum mă acuzați, ci internațională de recenzii, în acest caz 'Viața românească' devine obscură!], vă rog să-i iertați și pe alții care sunt de altă părere.

E-pistolar

cu Mircea Monu

20.02.2003

Am primit plicul dumnevoastra cu materialul "Un vâlcean în China". Sigur, îl vom publica, parţial, la Pagina "Monitorul cultural".

Am citit pe Internet a treia antologie internaţională paradoxistă şi m-am bucurat că am găsit în ea şi o românca. O voi parcurge şi pe a doua şi trag nădejde că voi găsi timp ca să fac două pagini de ziar de poezie paradoxistă, luând, bineînţeles, ceva şi din poeziile

dumneavoastră, iar ca ilustrații voi folosi, desigur, vol. II din oUterART (vor fi pagini color, la mijlocul ziarului).

Pînă atunci, vă trimit o creație... paradoxistă despre creatorul... paradoxismului: PARADOXALUL DESTIN AL CREATORULUI PARADOXISMULUI: "și-a luat lumea-n cap" ca să creeze mișcarea paradoxistă, "și-a pus lumea-n cap" prin crearea mișcării paradoxiste!

MIRCEA MONU

P.S. În timp ce vă scriam această scrisoare, s-a încărcat și cea de-a doua antologie internațională, în care România are un capitol, dar și mai tare mă bucură prezența unor români din Diaspora. Cu voia dumneavoastră, închei cu un paradox: "Văzând cele două antologii internaționale ale paradoxismului, devin foarte optimist în privinta concepției mele pesimiste despre viitorul paradoxismului!". M. M.

20.02.2003

Cu mare plăcere, puteți publica în "Monitorul" tot ceea ce doriți din pagina mea de literatură de la:

http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/eBooksLiterature.htm.

Vă cer şi eu permisiunea să vă public în *Antologia Internaţională Paradoxistă*, Vol. IV. De aceea, vă solicit şi biografia dv., până la o pagină, plus o poză mică pentru *Dicţionarul Internaţional al Scriitorilor Paradoxişti*.

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

05.04.2003

Dragă Florentine Smarandacii,

Despre copyright/ E... all right!// Poa' să fie şi OK/Fir-ar mama ei!// De limbă engleză/Cu esenţă... newyork-ează! Despre Hawaii/Ce grozav ar fi!...

MIRCEA MONU

05.04.2003

... am găsit jurnalul cu Hawaii, plus o poză, o să vi-l trimit prin poştă; poza din Hawaii – prin e-mail (eu cu fiul cel mare, Mihai, student la University of Arizona, îmbrăcaţi cu fuste aţoase – nu doar scoţienii purtau fustanele!).

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

06.04.2003

...Despre fusul orar: am înțeles, suntem cu 9 ore în avans (măcar cu asta i-am depășit și noi pe americani!).

Despre poza father&son in Hawaii: păcat că nu ați avut și niște "cămăși" hawaiiene, autentice, de-acum câteva secole (adică, bustul gol)!

Despre numărul cititorilor ziarului nostru: acesta nu poate fi precizat fiindcă formează, ca să mă exprim în limbaj matematic, o "mulțime fuzzy"!

Cert este doar că numărul cititorilor este mai mare decât cel al ziarelor vândute, pentru că un ziar cumpărat este citit, acasă sau la serviciu, de către mai multe persoane și nici măcar cu "probabilități neutrosofice" nu putem stabili numărul lor exact.

Or poate vreți să inventați "Superfuncția Smaran-dache", care să facă taman acest lucru?!

(Sper că gustați acest "umor" pe care vi-l servesc eu cu... praz și... iaurt din lapte de oaie, ca un dobrogean ce mă aflu emigrat printre olteni, ca să nu spun că sunt un "oltean de rangul II", adică prin... alianță!)

MIRCEA MONU

06.04.2003

... Poza din Hawaii: Deh, după posibilități! Dar și asta va fi... șic, n'est-ce pas?! Va surprinde cititorii monitorişti.

Aţi intuit, mai exact (de fapt, mai inexact!... şi totuşi generalizare) o mulţime neutrosofică (fiindcă are şi parte de nedeterminare, pe lângă cele de adevăr şi fals)... Există mai multe Funcţii Smarandache, ar trebui să le combin într-o... superfuncţie!...

Vă primim în tagma noastră oltenească drept juvete de rangul doi sau chiar rangul unu jumătate!

O ideee: de ce nu publicaţi şi extrase din e-mail-urile noastre inserând: glume, poante, vorbiri în răspăr?

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

09.04.2003

... Poate că nu strică să realizez un material bazat pe corespondenţa noastră electronică. *We shall see!*

09.04.2003

... Da, sigur, poate mi-l trimiteți și mie întâi să-l văd. Oricum, doar 'copy and paste', deci nu v-ar lua prea mult timp.

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

20.06. 2003

Vă salut, mai publicați ceva din memoriile-mi de călătorie?

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

20.06.2003

Aveți puțintică răbdare, stimabile, măcar până se face fuziunea... informației!... Desigur, a celei primite la redacția noastră, nu cea din teoriile matematice atât de dragi dumneavoastră. Nu e vorba de nici un paradox, era nevoie de o pauză, pentru a ne proteja, cât de cât, cititorii de virusul smarandachismului, dacă cel al paradoxismului este inevitabil! În acest răstimp, am alocat pagina literară unor scriitori locali, cu ocazia zilei lor de naștere (măcar acest sprijin moral, dacă alt sprijin nu le putem da!).

Cred că marți, 1 iulie (marțea am eu pagina de cultură rezervată, ca pagină tematică) voi reuși să reînnod firul călătoriilor florentinice pe meridianele și paralelele lumii...

Bănuiesc că știți că slavistul nostru Ion Soare, absolvent al Institutului "Maxim Gorki", în mod paradoxal (așa o fi devenit exeget al... paradoxismului?!) nu fusese în vizită în URSS sau în Rusia.

Acum, cred că dânsul poate spune, asemeni Coanei Chirița, "Visul mi l-am împlinit!" (la Moscova, în fine, dânsul s-a călătorit!).

A plecat într-o călătorie de studii - pentru a face oarece "săpături" prin arhivele rusești și sovietice. Adineaori vorbii la telefon cu soția sa, care mi-a spus că gospodin Ivan Solințe (pe românește, dl. Ion Soare) va reveni în țară pe 24 sau 25 iunie.

În altă ordine de idei, sper că nu ați uitat că v-am acordat titlul de "corespondent voluntar" al "Monitorului de Vâlcea", putând a ne trimite corespondențe din orice ungher al Terrei ori chiar și din spațiul cosmic.

După cum sper că nu a intervenit vreo fuziune neprevăzută de informații care să azvârle astfel nobila noastră (adică a mea și a dvs.) intenție corespondistică drept într-un "vârtej... neutrosofic" (dacă așa ceva nu există, atunci trebuie inventat, dar, în același timp, în relațiile dintre noi el trebuie evitat!)

Desigur, la orizont se află întîlnirea dvs. cu aborigenii şi cu Marea Barieră de Corali, care sper să fie garnisite cu fotografii digitale adecvate.

Numai bine, pentru călătoria care vine!

MIRCEA MONU

PS Mulţumiri pentru exotica ilustrată expediată din Hawaii, care prin eticheta "TDSm a Raţionamentului Plauzibil şi Paradoxal" mi-a amintit că trebuie să redactez ştirea despre simpozionul din Cairns, Australia. Păcat că nu am ştiut mai din timp de concediul dvs în Honolulu, pentru a vă fi dat un "job": să vă interesaţi la Universitatea de acolo despre poetul român Ştefan Baciu, originar din Braşov, dar căsătorit cu Mira Simian, din familia celebrului industriaş din Râmnic (cel care a avut fabrica de încălţăminte!). A fost în Hawaii cadru universitar, a scos şi o revistă literară, "Mele"... *May be another time!*

20.06.2003

N-am putut să m-abţin şi-am copiat mesajul dv. în jurnal, citând desigur trimiţătorul pontos, hazliu.

Ştiam de Ştefan Baciu, am şi corespondat cu el când păşeam iniţial pe acest continent, mi-a publicat şi nişte poezii în MELE, o revista xerografiată şi capsată, când eram în lagăr în Turcia.

Maestrul Solniţe mi-a spus cu gura dumnealui că se duce la Moscova - experienţă interesantă.

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

06.07.2003

... Badea Bălceştean pe urmele lui Badea Cârţan!

Forţat de faptul că escala dumneavoastră în Roma a fost foarte scurtă, iar eu trebuia să umplu pagina, nu doar cu poze, am "comis" articolul "A pleca înseamnă a muri o ţîră?" (bazat pe paradoxul că pentru dumneavoastră "Partir c'est pas mourir un peu!"), ilustrat în mod simbolic cu ruina "Colosseum"-ului.

Îmi place să-l cataloghez, de dragul dumneavoastră, ca un "eseu paradoxisto-fuzzy-neutrosofic" - măcar pentru a le face în ciudă americanilor că nu-mi pot acorda Premiul Pulitzer pentru această inexistentă specie jurnalistică!

MIRCEA MONU

06.07.2003

Da, mulţumit de mesajul monesc. Mă aflu pe Coasta de Aur, Australia, la Griffith University, printre universitari neutrosofici, cu care voi participa la o conferinţa internaţională asupra fuziunii informaţiei, iar o secţie numită "Aplicarea raţionamentului plauzibil, paradoxist şi neutrosofic în fuziunea informaţiei" este o aplicare a para-doxismului în ştiinţă.

Voi lansa cu această ocazie, la Cairns, Queensland, Australia, împreună cu dr. Jean Dezert (Franţa), al cincilea manifest al paradoxismului – "Paradoxismul în ştiinţă şi în tehnică".

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

17.07. 2003

Îndrăznesc să vă trimit o terţină (scrisă în decasilab) care nu prea-i paradoxistă, dar v-o expediez spre a vă mai tempera în aprecierile privind "talentul" meu:

STAREA DE TINEREŢE
Tinereţea e o stare-n care
Arată omul de ce e-n stare

Chiar şi-atunci cînd el "nu are stare"!

Dacă tot am făcut imprudenţa de-a intra în literatura paradoxistă, vă mai trimit una (care pastişează matematica) acum, cît încă nu v-aţi dezmeticit din somnul de koala în care vă azvîrli saltul ca de cangur al jumbo-jet-ului peste Pacific, din AUS(tralia) în SUA:

POSTULATUL "MATRICEA EMINESCU"

Enunţ:

Eminescu e "matrice" pentru oricare dintre noi.

Consecinţe:

1. Peste tot şi peste toate,
Eminescu ne străbate.
2. Peste tot şi peste toate,
Eminescu va străbate.
3. Ca indivizi, suntem şi vom pieri,
Eminescu a fost, este, va fi.

Varianta lirică a acestei axiome (compusă, împreună cu o melodie pentru textul acesta, în perioada 20.12.1998-15.01.1999), apărută în "MdV" din 15.01.2002, pe prima pagină:

EMINESCU NE STRĂBATE

Din a lumii poveste,

Dacă totuși noi vom pieri,
Eminescu a fost, este
Și fără-ndoială va fi!
Peste tot și peste toate,
Eminescu va străbate!
Peste tot și peste toate,
Eminescu ne străbate!
Oricine m-ar contrazice,
Totdeauna spune-voi:
Eminescu e matrice
Pentru oricare din noi!

MIRCEA MONU

18.07.2003

Am printuit "starea..." pentru antologia paradoxistă, vol. IV, unde mai aveți o scrisoare (în binecunoscutu-vă stil monist).

Matricea Eminescu e adevărată, negativul poemului sorescian, care negativ este de fapt pozitivul.

... nu mai știu dacă v-am cerut sau nu biografia dvs. pentru Dicționarul Scriitorilor Paradoxiști?

O pagină. Plus: ce poză de-a dvs. să apară acolo?

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

21.07.2003

Despre Dicționarul Scriitorilor Paradoxiști DSP): mi-ați scris, cîndva, privind intenția dumneavoastră de a mă include în ediția a patra (electronică) a Antologiei Internaționale de Poezie Paradoxistă, care urma să apară în toamnă, și mi-ați cerut să vă trimit biografia și ceva creații.

Acum, că îmi scrieți despre DSP, m-ați băgat în ceață (ca să nu spun în Mulțimea Vagă!) și nu mai înțeleg nimic (apropo, de unde și pînă unde sunt eu scriitor, ba încă, culmea, și paradoxist?!), dar nu-i nimic, că doar sunt în plin... "vîrtej neutrosofic"! Ce înseamnă "o pagină" pentru biografie? Presupun că una de calculator!

Dar, dacă nu-mi daţi un termen, nu voi reuşi să mă mobilizez în plin vîrtej redacţional. Cît despre fotografie, iată că vă trimit acum una.

MIRCEA MONU

23.07.2003

Păi, nu mi-aţi trimis un poem cu starea de nestare?! Mai am o scrisoare veche de la Dvs. Plus citările şi comentarile despre paradoxism – astea nu contează?...

O "pagină" înseamnă doar o pagină – aşa are fiecare autor... Termen de trimitere a autobiografiei – 30.09.2003. Am salvat poza şi am tipărit-o – e bună.

Dr. FLORENTIN SMARANDACHE

Cer dual

cu Emenia Cera

Emenia Cera: Am primit adresa dvs. pe facebook (Daniela) și m-ați rugat să vă scriu aici, dar nu știu de ce. V-am citit câteva versuri și mi-au plăcut. Apreciez oamenii care lucrează cu ambele emisfere cerebrale și consider că poezia e o armonie fericită între acestea. Am văzut că ultimele cărți sunt publicate la Oradea și m-ați făcut curioasă de această colaborare. Am citit puțin despre destinul dvs. dar mă fascinează și teoria pe care ați elaborat-o.

Cu admirație, D.

Florentin Smarandache: Daniela sau Emenia, mi-ai părut foarte sensibilă. Îți mulțumesc de mesaje.

În ce oraș te afli?

Dacă scrii o recenzie, oricât de mică, va fi inclusă în cărțile viitoare despre activitatea mea literară.

Am văzut că ești poetă, că ești talentată.

Am cărți literare în site-ul de la UNM:

http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm.

Emenia Cera: Emenia Cera este pseudonimul literar, am publicat sub acest pseudonim prima mea carte, *Numinosa*. Dar nu știu de sunt poetă chiar dacă mai am multe volume în curs, am suflet de poezie și diplomă de inginer!

Sunt din Oradea, de aceea m-am mirat să văd cărțile dvs. tipărite aici.

Aș putea să vă scriu o recenzie în versuri... Sunt și eu uneori 'paradoxistă', mă bucur că sunteți inițiatorul acestui curent.

Vă mulțumesc pentru comunicare!

Florentin Smarandache: Chiar ar fi interesant să citesc o recenzie în versuri făcută de Dvs.
Deci sunteţi orădeancă. Am fost prin oraşul dvs. de câteva ori.
Ingineria este mai practică, poezia mai idealistă.
Dar le îmbinaţi şi Dvs.
Aştept recenzia.
{Voi fi plecat însă în Japonia pentru o lună, începând de la mijlocul lui decembrie.}

Emenia Cera: Da, este idealistă... dar pot fi şi realistă sau pragmatică.

UNII

mi-au spus că scriu prea frumos
că nu sunt realistă
că viaţa e altfel
şi lumea e tristă
şi-am rămas în lumea mea idealistă.

şi când le-am scris cum sunt

ei de fapt,
mi-au zis că sunt prea pesimistă
că totuși a gândi pozitiv
e un trend, ce se poartă
și-n lumea elitistă.

uite așa a devenit poezia mea
reducționistă
cu lumea toată în ea
uneori mai tristă
alteori optimistă
câteodată doar un petec de hârtie
în care-mi așez lacrima
în loc de batistă...

Să mergeți cu bine în Japonia, iar când mai veniți prin Oradea, să mă anunțați.

Florentin Smarandache: Scrieți, într-adevăr, frumos, și sunteți frumoasă ca o poezie.

{Eu am publicat în mai multe edituri... vreo 50.}

Cu plăcere aș vrea să vă pot întâlni.

Emenia Cera: Unde mai aveți poezii publicate? Le-am citit doar pe cele pe care le-ați publicat pe facebook.

Aș vrea să mai citesc, dacă mai sunt.

Florentin Smarandache: Există acest site al meu la UNM cu cărți de literatură și artă în românește și în alte limbi:

http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm.

Am scris în mai multe stiluri: poezii sensibile, metaforice (precum ultimele volume din facebook), dar și tehnice, ori în contra-sens (paradoxiste).

Emenia Cera: Mă supuneți unui examen dificil, dar accept provocarea. Am găsit „Poeme cu probleme". Ovidiu Florentin este același cu Florentin Smarandache?

Florentin Smarandache: Ovidiu Florentin a fost pseudonimul meu literar.

Am publicat câteva volume la început cu acest nume, deoarece ca Florentin Smarandache eram cunoscut drept... matematician!

Emenia Cera: Da, mă gândeam, îmi doream o confirmare. Sunt fascinată de mintea poetică împletită cu cea matematică.

Citesc și calculez în același timp poezia.

E un fel de limbaj secret.

Descifrează cine știe logica dintre matematică și poezie!

Florentin Smarandache: Nu am vrut neapărat să le conectez, matematica și poezia, ci să iau o pauză de la una, făcând alta.

Emenia Cera: Același echilibru despre care spuneam la început, armonia dintre cele două emisfere cerebrale. Și eu la începutul poeziei am simțit la fel, mă regăsesc în unele poeme cu probleme, aveam același stil de scris.

Îmi plăcea să mă încâlcesc printre cuvinte și să răstorn teoriile invers.

Florentin Smarandache: Exact asta am făcut, răsturnând sensurile. Dar nu în toate stilurile mele de poezii. La începutul creației în special.

Emenia Cera: Sorb și acum din aceste cuvinte precum acest poem...

Unele poeme mă fac să tresar, altele să zâmbesc, de-ale mele versuri amintesc, altele mă fac să prea gândesc...

VERS INVERS

Nu m-am dezmeticit
Sorb mereu cu poftă
Din beția de cuvinte,
Mușc cu fiecare dinte
Din același poem amețit
Cu o răsucire amorfă
Mă exprim nedefinit
Alteori clar și tacit
Dar, oricum aș vorbi

Cuvintele de cele mai multe ori
Se întorc pe partea lor
Eu pe partea mea, le citesc
Invers
Voi cei care mă citiți
Înțelegeți ceva din tot ce vă spun,
În vers?

Florentin Smarandache: Da, scrii ceva, și fiecare înțelege ce vrea.
Sau uneori nu poți să-ți exprimi exact simțămintele...

Emenia Cera: Da, la fel a spus și Solomon Marcus, am văzut că i-ați dedicat și un poem.
Vă simțiți un om singur? În acest articol, Solomon Marcus scrie despre singurătatea matematicianului...

Florentin Smarandache: Uneori mă simt, alteori nu: deoarece sunt împreună cu creația.

Emenia Cera: ...și eu tot așa...

AM CLIPE

Am clipe
în care simt un gol uriaș
din liniștea căruia ascult
căderea gândurilor
în cuvânt
felul în care se răscolesc
emoțiile mele în trup
și rădăcinile copacului
în pământ.

Am clipe
de bucurie tacită
de fericire împlinită
clipe de dor

pe care nu le ajunge
nici o ispită
clipe de poezie mărturisită
clipe când mă simt singură
și clipe când mă simt
iubită.

Am clipe
când mă simt
mântuită...

Mi-au plăcut multe... dar m-am oprit o clipă aici.

Florentin Smarandache: EXIST ÎMPOTRIVA MEA

Astăzi e duminică, dar mâine nu se știe ce va fi, moartea crește-n orice.
La amfiteatru, statuile sunt goale de suflet.

Stau în casa cu ferestre/spre iarnă. Viscolul își urlă în zăpadă lupii.
Mi-e greu să fiu om obișnuit, exist împotriva mea. Inima a ajuns o parte din creier, fruntea are diametrul cât cerul. Mi-e greu să fiu om obișnuit.
Haidem să nu fim comuni! Haidem să iubim!

Scrii natural, cu sinceritate,
E bine. Versurile curg de la sine.
Și tu exiști împotriva ta...
Așa trebuie să trăim... în poezie.

Emenia Cera: Vă mulțumesc.
Însă nu știu dacă eu exist împotriva mea. Existăm împreună. Mi-am găsit armonia și fericirea interioară!

Florentin Smarandache: Fericirea exterioară vine din fericirea interioară. Continuați...

Emenia Cera: Prima mea apariție într-o revistă literară a fost la Agora, am văzut că ați semnat și dvs. acolo. Iar unul dintre poeme era chiar despre fericiri:

FERICIRI

mă fac fericită niște cuvinte
rostite cu duh și cu minte
mă fac fericită tăceri
în care îmi adun mângâieri
mă fac fericită lumini
clipite în ochii senini
mă fac fericită apusuri
aceleași inopinate răspunsuri
mă fac fericită constelații
fulgurante revelații
mă fac fericită culori
pictate de ochi multicolori
mă fac fericite melodii

cântate de suflete vii
mă fac fericită propriile
poezii.

Să-mi continui versul... sau să-mi continui fericirile?

Florentin Smarandache: Cu amândouă...

Emenia Cera: Ce va face fericit/împlinit?

Care a fost punctul în care ați simțit fericirea la intensitatea cea mai mare?

Florentin Smarandache: Nu am simțit fericirea în intensitatea cea mai mare...

Nu știu, care ar fi aceea?

Emenia Cera: Citeam chiar acum... „Lumea interioară este cea mai importantă lume, pentru exterior."

Aș putea să vă răspund, dar amân puțin răspunsul de dragul dialogului.

Florentin Smarandache: Pseudonimul tău (Emenia Cera) îmi amintește de Serena... Așa încercasem eu odată să debutez...

Adică senin, șters, liniștit. Interiorizat.

Ești, după scris, o visătoare. O idealistă.

Cred că îți place mai mult iubirea poetică, decât cea carnală.

Mă înșel?

{Sunt un nepriceput la femei, mai ales dacă ele sunt sunt și poetese.}

PS: Să-mi și răspunzi...

Emenia Cera: Aici, la noi în țară, a început să ningă!

Discuția noastră alunecă tiptil pe gheață.
Cuvintele în poezie vor să se prelingă.
E un subiect fierbinte...
Dacă l-am încinge, ar lua iarna foc
Iar noaptea s-ar preschimba în dimineață.
Zăpada mi se așează în inimă și minte,
Dar ce noroc...

Că focul din lumină mă topește
Seninătatea mi-e un fel de adăpost
Iar liniștea e cea care încălzește...
Colind prin mine însămi ascultând
Colindele-mi lăuntrice înveselind
Ninsoarea, versul, netăcerea
Eu sunt femeia cu trupul poezie
Cu sufletul în cer și mintea-n veșnicie
Și ninge, ninge-n mine însămi
Cu stele de albă nebunie...

Sper că poezia mea înlocuiește o parte din răspunsul pe care îl așteptați.

P.S. E curios că ați vrut să publicați sub un pseudonim feminin. Serenitate, liniște, pace, ce atribute frumoase pentru poezie. Poate că și femeia face parte din paradoxurile universale, din misterele acestei lumi, dar nepriceput nu sunteți...

Florentin Smarandache: Iată un banc cu femeia (care este și ea paradox... bineînțeles, pentru bărbat): În sfârșit, savanții au descoperit ce vrea femeia. Între timp, aceasta s-a răzgândit.

Emenia Cera: Ehehe... știam eu că vă pricepeți! Exact așa!

Vă mulțumesc că mă faceți să zâmbesc, cu un zâmbet inteligent.

P.S. Vă mulțumesc pentru că prin dvs. am descoperit lucrările lui Mihai Dascălu. Am fost pentru câteva clipe într-o lume de basm... Sunt basma!

Citesc acum și descopăr o similaritate în gândire pe ici-colo... Am găsit acum, Totul este poezie, Nimic nu este poezie! Și eu am scris un poem care se cheamă: *Totul este poezie!*

TOTUL ESTE POEZIE

Și de fapt totul este poezie: matematica e poezia cifrelor, metafizica - un poem nesfârșit, florile, un vers înmiresmat într-un decor colorat cu precizie și știință, înfloresc în același anotimp dat.

Gândirea însăși e metaforică, gând după gând șiroaie curgând într-o stare euforică înșirate cuminte pe-un rând de-o minte poetică către una științifică.

Poezia e știința sufletului meu în ea se regăsesc particule eterice din spațiu, timp, lumină și mister ce-și așteaptă alți ochi s-o revendice ce-și poartă clipa departe de efemer. Natura materială contopită cu cea imaterială într-un dor transparent, se reflectă în

cuvânt și în trup printr-un proces trancendent pe-o palmă de suflet și gând, transformând fiece atom în cuvânt.

Binoame reflectate de lună în noapte, tăceri și priviri unite prin șoapte, e materia singură realitate? De-am putea privi dincolo de dualitate, am descifra misterul forței ce tace.

Florentin Smarandache: Am rămas repetent la poezie... Toată dimineața m-am omorât cu o cărticică de măsură neutrosofică...

Noroc cu Cera Ela care mă trage de părul spiritual în sus.

Ai putea face un blog din dialogul nostru. Poți s-aduni email-urile noastre?

Desigur, le vom mai edita la sfârșit.

Da, ai intrat acum în experimentele mele literare și antiliterare: E-n-c-y-c-l-o-p-o-e-t-r-y.

Te-am corupt... liric.

P.S. Bărbatul e de basm, femeia de basma... desigur.

Emenia Cera: Sper că din toată povestea să ies basma curată!

Florentin Smarandache: Lăsați-vă experimentată psihic și fizic... Așa vor bărbații!

Să se îndrăgostească cititorii de poezie sau de poetă?

Emenia Cera: Să nu ne grăbim, din experiență știu că lucrurile măreţe se fac, cel puţin la început, în discreţie. Comunicarea este o pasiune, iar când aceasta se realizează în versuri poate deveni capodoperă. Am astfel de colaborări și nu fug din calea cuvintelor, dimpotrivă le îmbrățișez când ele sunt scrise cu măiestrie, cu inteligență, cu har sau pur și simplu se așează în formă de poezie.

Să lăsăm discuţia să curgă liber, cu poezie, curiozităţi, cu inspiraţii de tot felul. Promit că mă ocup eu de aranjarea lor finală, dar nu trebuie neapărat să fie un blog, vedem pe parcurs în ce se transformă... Poate ajungem la nişte teoreme paradoxiste!

Vroiam să vă cunosc cât mai bine înainte să fac o recenzie. Există o perioadă minimă de cunoaștere...

Sunt deschisă la dialog, chiar dacă nu e unul poetic. Scrieţi-mi dacă vă inspir într-un fel, dar nu cred că îmi doresc ca cititorii să se îndrăgostească de mine, e deja o responsabilitate prea mare! Dacă se îndrăgostesc de poezie... e bine cred pentru fiecare. Toţi vrem să trăim „în drag ostiţi”. Este sănătos. Apropo, circulă acum un articol pe facebook, despre relația dintre fericire și dragoste. Nu l-am citit, dar îl las mai jos, în caz că studiile dacă sunt făcute la Harvard au greutate mai mare. Am observat că dacă spune Harvard sau orice alte universitate renumită, și se combină mai multe științe spunând același lucru pe care l-au spus și alte „universităţi” mai înduhovnicite decât

Harvard et co. pentru unii contează mai mult. E ca și cum ar veni ei acum să spună că soarele strălucește.

http://totb.ro/un-studiu-al-harvard-care-a-durat-75-de-ani-arata-de-ce-au-nevoie-barbatii-pentru-a-fi-fericiti/

Aici se spune că fericirea înseamnă dragoste. În următorul volum al meu fac această distincție între dragoste și iubire. Și ce bine că limba română îmi permite acest fapt. Cred că adevărata mea menire e să îi călăuzesc pe oameni înspre adevărata Iubire! Mă dăruiesc cuvintelor și în ele mi-am pus înțelepciunea, inteligența, iubirea... Mai departe le las pe ele să își găsească itinerariul spre sufletul cititorului...

Ce definiție ai da sufletului? Să ne tutuim sau sau să nu ne tutuim, that's the question!

Flor... mă duce mereu cu gândul la flori...

Florentin Smarandache: Le-am cules ca să nu se piardă.

Evident, trebuiesc periate, selectate.

Flor înseamnă într-adevăr „floare” în spaniolă.

M-au prescurtat niște brazilieni/brazilience.

Cred că se exagerează cu a da greutate numai la ce vine de la universități „cu nume” (Harvard se bazează pe bani, cred că știai?!)...

Emenia Cera: Asta înseamnă că sunteți grijuliu cu lucrurile prețioase, dar nu se pierd că are grijă nenea Google de ele.

Pagina mea de poezii e plină de flori, în special Sânziene și Flori de câmp. Le-am dăruit fiecăruia câte un poem. Florile de câmp mi-au fost întotdeauna mai dragi ca toate. Își păstrează frumusețea și după ce se ofilesc.

Da, se exagerează, dar asta vroiam să spun, că oamenii sunt entuziasmați când aud o chestie de la vreo instituție universitară și unii hulesc același adevăr care exista înainte ca aceste universități să apară, doar pentru că nu le convine forma de „propovăduire."

Am râs ieri când am văzut o fișă (în *E n c y c l o p o e t r y*) unde era trecut la gen: neutru și la other: marțian.

Acesta e iar un subiect care mă mistuie. Dar aștept ideea sau ecuația despre suflet.

Florentin Smarandache: Nenea Google e foarte părtinitor și tare plătit să fie așa.

Ecuația despre suflet nu există. Sufletul este foarte ambiguu, ca femeia. Când i-ai făcut ecuația, și-a schimbat forma. Și trebuie o altă ecuație.

Păi, Cera Era știe mai bine ce nu știe sufletelul nostru.

Emenia Cera: O fi, dar încă nu mi-a șters din mesajele din inbox. Ecuația despre suflet, se vroia a fi o metaforă. Da, suntem într-un proces creativ continuu... sufletul are această tendință expansionistă, și totuși există o formă de fond, un centru stabil, punctul de echilibru, o stare așa ca electricitatea statică.

Florentin Smarandache: Cera eram!

Emenia Cera: Și cum ar trebui să procedăm în acest caz?

Florentin Smarandache: Nu avem de ales. Ne vedem de creațiile noastre, iar dacă ei încep să ne denigreze, răspundem.

Emenia Cera: Să fabrice ei motive... Iar noi să fabricăm poezie...

NEFACEREA

Cuvântul nerostit
Bucuria netăcută

Gândul negândit
Iubirea neiubită
Copacul netomnit
Colindul necântat
Viaţa netrăită
Energia necreată
Minunea neîntâmplată
Visul neîmplinit
Lumina nevăzută
Poveştile nescrise
Problema nerezolvată
Primăvara neînflorită
Cartea netipărită
Limba nevorbită
Tabloul nepictat
Ruga neterminată
Floarea neînmiresmată
Poemul nenăscut...

Toate se vor face
iarăși ca la început...

Florentin Smarandache: Remarcabil nepoemul tău.
... Iubirea neiubită. Iubita neiubită...

Emenia Cera: Cuvintele alină și alintă...

Florentin Smarandache: Ți-am văzut o poză senzuală ca ploaia, cu părul răvășit artistic, în Facebook. Mi-a(i) plăcut...

Emenia Cera: Și mie mi-a plăcut comentariul tău original, „superbola", vine de la o super hiperbolă, cam așa a sunat!
Cuvintele mă hrănesc și le primesc întotdeauna cu sufletul deschis când sunt frumoase și sincere. Ascult Mozart, citesc neutrosofie și mnemografie și mă îmbăt cu fuzzy-poezia lui Florentino!

Florentin Smarandache: Da, ești frumoasă în acea poză. Părul curge ca un șuvoi de sentimente.
M-aș îndrăgosti de tine, dar ne desparte un ocean de ani. Și nu doar o iubire platonică...

Emenia Cera: http://www.youtube.com/watch?v=vysrg4ml5Ys

Florentin Smarandache: Te-ai transformat în poezie... curgătoare...
Ca un vers sexy...
Înflorit de muzică și nostalgie...
Cine e fericitul care te are?...
Frumos artistic clip: cine l-a făcut?

Emenia Cera: Emenia Cera l-a făcut... E o altă delectare de-a mea. Iubesc muzica, e singura dependență care mă ține independentă...
E curios că în multe idei și versuri de-ale lui Flor m-am regăsit și chiar am găsit gânduri identice!
Sunt Figlia del Cielo! Eu aparțin tuturor și nimănui... Dar e adevărat că îmi țin inima într-un cui...

Florentin Smarandache: Ești introvertită. Ca și mine.

Dacă ești a tuturor, ești și a nimănui. Măcar în gând. CyberAmor...

PS: Alternez sentimentele față de tine cu cele față de o aplicație neutrosofice pentru un grant la universitate...

Scriu la amândouă în același timp...

Emenia Cera: Sunt și extra... vestită. Dacă mi-am dăruit sufletul cuvintelor și cuvintele poeziei, poeziile le-am dăruit cărților, iar cărțile tuturor, atunci știu că aparțin doar Iubirii care nu vrea altceva decât să se dăruiască... Mă duce gândul la Khalil Gibran, Love gives naught but itself and takes naught but from itself, /Love possesses not nor would it be possessed: /For love is sufficient unto love.

Despre iubire aș putea vorbi la infinit... Sau aș putea să îi vorbesc și infinitului... tot despre iubire! Da... dar eu mă gândesc doar la cea platonică. Aici se pare că nu ne mai potrivim...

Trăiesc după o singură poruncă, „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu", dar acum nu mai are legătură cu amorul... „S-a dus amorul", vorba Eminului.

Mă retrag atunci din alternanță, cedez locul neutrosofiei, măcar grantul să devină palpabil... Cine știe ce iese dacă depășim versul poeziei!

- Florentin Smarandache

în sin(a)cronie cu:

- Marian Barbu
- Octavian Blaga
- Adrian Botez
- Emenia Cera
- Dragoș Constantinescu
- Doina Drăguț
- Ștefan Dumitrescu
- Dimitrie Grama
- Tudor Iosifaru
- Adrian Lesenciuc
- Mircea Monu

- Horia Muntenuș
- Janet Nică
- Olga Popescu
- Elena Adriana Răducan
- Bogdan Suceavă
- Alex. Ștefănescu
- Ion Pachia Tatomirescu
- Viorel Zaicu

și alții

ISBN 978-973-1903-72-9